

Metal işçilerinin karşısında "üçlü şer güçleri" var; MESS-AKP-saray rejimi-sendikal ağalık düzeni.

Metal İşçileri Birliği mücadeleye çağırıyor!

Metal işçilerinin karşısında "üçlü şer güçleri" var; MESS-AKP-saray rejimi-sendikal ağalık düzeni. Bu şer güçlerini dize getirip yakıcı hale gelen talepleri kazanmak ancak metal işçilerinin örgütlü birliğini kurması ve inisiyatifi eline almasıyla olanaklı olacak. Sendika ağalarının satışına izin

vermemek, haklarımızı ve taleplerimizi kazanmak, sosyal yıkım saldırılarını bertaraf etmek için başka bir yol bulunmuyor. Metal işçisi söz-yetki-karar hakkını kullanmalı, haklı ve meşru taleplerini ortaya koymalı, tabanda birliğini kurarak "kazanana kadar mücadele" şiarını esas almalıdır.

s.6

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 41
8 Kasım 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

Saray rejimi Trump'ın önünde diz çöküyor...

Emperyalist tahakküm işçi sınıfının direnişiyle kırılabilir!

4

Vergiler üzerinden yasal soygun

Vergide yapılan düzenlemeler vergi adaletsizliğini ortadan kaldırmak için değil, aksine işçi ve emekçiden daha çok vergi almak amacıyla yapılıyor.

16

Halk isyanları çıkışın yolunu da açacaktır

Bugün yaşanan halk ayaklanmaları, isyan ve direnişleri dalgası 2008-2011 yıllarında yaşadığımız halk ayaklanmaları dalgasının yeni bir versiyonudur.

17

Lübnan'da devrim şiarları yankılanıyor

Lübnan'da sadece yönetimi hedef almayan, var olan siyasal sistemi de sorgulayan bu hareketin bir toplumsal değişim talebine yöneldiği gözleniyor.

Devrimci taktiğin sorunları / 1 - H. Fırat

s.12

Kadına yönelik şiddetin bir örneği: "Yeminli bakirelik" - Z. Kaya

s.20

Saray rejimi Trump'ın önünde diz çöküyor

Emperyalist tahakküm işçi sınıfının direnişiyle kırılabilir!

AKP-saray rejiminin şefi Tayyip Erdoğan'ın 13 Kasım'da Donald Trump'ı ziyaret etmesi öngörülüyor. Henüz kesin karara bağlanmadığı söylenen bu ziyaret şimdiden epeyce tartışmaya yol açmış bulunuyor. Trump'ın çağrısına riayet edilmemesi gerektiğini savunan AKP dışındaki düzen partileri, güya ABD'nin aşağılayıcı tutumlarına tepki gösteriyorlar. Tepkinin sebebi Trump'ın 9 Ekim'de AKP şefine hakaret-aşağılama içerikli bir mektup göndermesi, ardından da ABD Temsilciler Meclisi'nin 'Ermeni Soykırımı' tasarısını ezici bir çoğunlukla kabul etmesidir. Ekonomik yaptırım tehditleri ve T. Erdoğan'ın Amerika'daki mal varlığının açıklanacağı söylemi ise tartışmaların tuzu-biberi oldu.

Düzen partilerinin şefleri tarafından yapılan açıklamalarda, Washington'daki küstah efendilerin Ankara'daki işbirlikçilere reva gördüğü muameleden duyulan rahatsızlık dile getiriliyor. AKP şefine "Trump'ın ayağına gitmemelisin" telkininde bulunuyor, Trump'ın küstahlığına "uysal" da olsa tepki göstermek gerektiğini savunuyorlar. "Milli hisleri" incinmiş olmasına rağmen ne ABD ile ilişkileri sorguluyor ne uşaklık misyonuna son vermekten söz ediyorlar. Hiçbiri NATO ya da ABD üslerinin kapatılmasından söz etmiyor. Zira bu "tepkiler" bir tür kendini rahatlatma egzersizinden öte bir anlam taşıyor.

Etrafa ahkam kesen, olur olmaz şantaj dozu yüksek açıklamalar yapan AKP şefi, Trump'ın alçaltıcı mektubu medyaya servis edilmesine rağmen sesini çıkaramadı. Saray beslemesi yandaş-medya tarafından "dünya lideri" ilan edilen T. Erdoğan, Trump'ın hakaretlerini sineye çekerek çapının sınırlarını gösterdi. Trump'ın isteğine icabet etmemek bir yana, Washington'a gitmeyi nimet sayan AKP şefi, sabırsızlıkla 13 Kasım'ı bekliyor. Görünen o ki, kiblesi Washington, kabesi Beyaz Saray olan her burjuva siyasetçi gibi T. Erdoğan da maruz kaldığı bunca

hakarete rağmen koşa koşa huzura çıkacaktır.

Onur, haysiyet gibi manevi değerler burjuva politikacıları pek ilgilendirmez. Onlar, temsil ettikleri sermaye sınıfının çıkarları için her kılığa girmeye hazırlar. Buna rağmen alçaltıcı muameleye maruz kaldıklarında şu veya bu şekilde tepki gösterirler. Oysa dinci-ırkçı zihniyetle malul olan AKP şefi gibileri bu kadarını da yapabilecek hasletlerden yoksunlar.

Bunca alçaltıcı muameleye rağmen saray rejiminin ciddiye alınabilecek tepki vermekten uzak durması tesadüf değil. Ne kadar afra tafra yapsalar da ekonomik-siyasi-askeri alanlarda emperyalizme bağımlı olanlar, efendileri karşısında diz çökmekten kurtulamazlar. Bundan hoşlanmasalar da, arada bir mırın kırın etseler de sonunda efendilerini hoşnut etmek zorunda olduklarını bilirler.

Dinci-ırkçı AKP-MHP koalisyonu "yerli-millî" diye bir safsata uydurdu. Bu söylemle güya emperyalistlerden bağımsız hareket ettiklerini kanıtlamaya çalıştılar. Oysa içeride dinci-mezhepçi-ırkçı zehri yaymak için kullanılan bu ilkel söylemin emperyalistlerle ilişkilere hiçbir etkisi olmadı. Olsa olsa bu safsatalarla emperyalistlere uşaklık ettiklerini gizlemeyi umabilirler. Ne iyi ki olaylar bunun mümkün olmadığını gözler önüne serdi. Trump'ın mektubunun medyaya servis edilmesi, foyalarını gözler önüne serdi. Görüldü ki, "yerli-millî" söylemle faşist tek adam rejimini tahkim edenler, emperyalistlerle ilişkilerde tam bir uşak gibi hareket ediyorlar.

Türkiye burjuvazisi ekonomik-mali-ticari alanlarda batılı emperyalistlere bağımlıdır. Keza sermayeyi temsil eden Türk devleti de siyasi-askeri-istihbarat-diplomasi alanlarında ABD emperyalizmine bağımlıdır. Son yıllarda Rusya ile geliştirilen birtakım ilişkiler Washington'da hoşnutsuzluk yaratsa da, efendi-uşak ilişkisinin özü değişmemiş-

tir. Nitekim son gelişmeler bunu bir kez daha teyit etmiştir.

İktidarda olduğu için ABD önünde utanç verici bir şekilde diz çökmek AKP-MHP koalisyonuna nasip oldu. Burjuva muhalefetin diğer aktörleri ise, "Amerika'ya gereken tavır gösterilmeliydi. T. Erdoğan Trump'ı ziyaret etmemeli" söyleminin ötesine geçemediler. İtirazları emperyalizme bağımlılığa değil, sadece Trump'ın ölçsüz kabalıklarınadır. Zaten bunun ötesine geçebilecek ne binçikleri ne cesaretleri ne de güçleri var...

Efendileriyle arada bir sorun yaşasalar da, kimi zaman alçaltıcı muameleleri sineye çekmek zorunda kalsalar da Türk sermaye devletinin efendileri emperyalistlere hizmet etmekten memnundur. Zira bu ilişki karşılıklıdır. Uşaklık yaparken, efendinin korumasına da mazhar oluyorlar. Nitekim savaş aygıtı NATO'nun şefi, son açıklamasında Türkiye'nin kendileri için taşıdığı önemin altını özellikle çizmiştir. Yani ne efendi uşakından ne uşak efendiye yaranmaktan vazgeçiyor. "Yol kazaları" ise bir şekilde aşılıyor.

Sermaye devletinin emperyalistlerle geliştirdiği ilişkilerin ağır faturaları emekçilerin sırtına yıkılıyor. Diğer bir deyişle, emperyalizme bağımlılığın bedelini işçi sınıfı ve emekçiler ödüyor. İster ekonomik, ister siyasi, ister askeri olsun emperyalist merkezlerle birlikte atılan her adım emekçilerin başına belalar açıyor. IMF reçeteleri, Dünya Bankası projeleri, Irak işgaline destek verilmesi, Suriye'ye karşı savaşta suç ortaklığı gibi icraatların bedelleri emekçilere ödetilmiştir. O halde bu uğursuz işbirliğine de bu suç ortaklığına da emekçiler karşı durmalıdır.

Bu çağda gerçek emperyalizm karşıtlığı ancak anti-kapitalist bir duruşla mümkün olabilir. Diğer bir ifadeyle emperyalizme karşı mücadele ile kapitalizme karşı mücadele artık bir bütün oluşturmaktadır. Bu mücadeleyi ise ancak devrimci öncü gücüyle birleşen işçi sınıfı ile emekçi müttefikleri geliştirebilir.

Emperyalizme bağımlılığın bedelini işçi sınıfı ve emekçiler ödüyor. İster ekonomik, ister siyasi, ister askeri olsun emperyalist merkezlerle birlikte atılan her adım emekçilerin başına belalar açıyor. IMF reçeteleri, Dünya Bankası projeleri, Irak işgaline destek verilmesi, Suriye'ye karşı savaşta suç ortaklığı gibi icraatların bedelleri emekçilere ödetilmiştir. O halde bu uğursuz işbirliğine de bu suç ortaklığına da emekçiler karşı durmalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/41 * 8 Kasım 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak45.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ - Taşakadın Yassıören Cd. No:75/1 Taşakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

IŞİD'i yaratanların “teröre karşı savaş” demagojileri

Emperyalist ABD rejiminin başı Donald Trump, Twitter hesabından yaptığı açıklamada IŞİD şefi Ebu Bekir el Bağdadi'nin öldürüldüğünü ilan etti. İddiaya göre cihatçı katillerin şefi, Amerikan askerlerinin eline düşmemek için bir tünelde bomba patlatarak intihar etti.

Propaganda amaçlı çekilen bir fotoğraf eşliğinde olayı duyuran Trump, bir de ‘teşekkür listesi’ yayınladı. Listede adı geçen Rusya, IŞİD şefinin öldürüldüğüne dair yeterli kanıtlara ulaşılamadığını açıkladı. Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov tarafından yapılan açıklamada; “Ordu-muz ilave bulgular üzerinde çalışıyor ama ABD'nin söylediklerinin çoğunu halen teyit edemiyor” ifadeleri yer aldı. Teşekkür listesinde adı geçen Suriye yönetimi, Trump'ın açıklamasını ciddiye bile almadı. Teşekkür listesinden kendine pay çıkarmaya çalışan taraf ise AKP-saray rejimi oldu.

Trump zafer ilan etse de IŞİD şefinin öldürüldüğü iddiası halen tartışmalı bulunuyor. Nitekim el Bağdadi'nin öldürüldüğüne dair iddialar daha önce de defalarca dile getirilmişti. Kaldı ki iddia doğru olsa da cihatçı caniler belası ortadan kalkmayacak. Bu olayın dikkat çekici yanı ABD ile Ankara'daki işbirlikçileri tarafından propaganda malzemesi yapılmasıdır. Oysa bu iki güçle Körfez şeyhleri cihatçı terörün hem yaratıcıları hem finansörleri hem hamileridir. “IŞİD'e karşı savaş” zırvalarıyla gündemi meşgul etseler de cihatçıları halklara karşı fütursuzca kullanmaya devam ediyorlar.

EMPERYALİSTLERİN İMALATI BİR VEBA

Geçen seçimlerde Trump'un rakibi olan Hillary Clinton, IŞİD'in ABD tarafından imal edildiğini itiraf etmişti. Nitekim ABD ile bölgedeki suç ortaklarının cihatçılara verdikleri destekle ilgili sayısız kanıt da var. Bu yeni bir durum değil elbet. 1970'li yılların sonunda Afganistan'da sahaya sürülen cihatçı terör 40 yıldır emperyalist-siyonist güçlere hizmet ediyor. Kimi zaman denetim dışına çıkan bazı gruplar olsa da cihatçı çetelerin bu uğursuz hizmetleri kesintisiz şekilde sürüyor. Suriye, Irak, Yemen, Libya gibi ülkelerin halkları bu vebanın ağır bedellerini halen ödüyorlar.

2011'den bu yana dünyanın 80'i aş-

kin ülkesinden devşirilen on binlerce tetikçiyi Suriye'ye taşıdılar. İsimleri farklı olsa da zihniyetleri-vaşilikleri IŞİD'le aynı olan silahlı gruplara destek verilmesi, “teröre karşı savaş” iddiasının yalana dayalı iğrenç bir propagandanın ibaret olduğunu gözler önüne seriyor. Cihatçılar hem tetikçilik yapıyor hem dinci-mezhepçi ayrımları körükleyerek halklar arası düşmanlığı körüklüyorlar. Yani her icraatlarıyla emperyalist-siyonist güçlerle bölgedeki işbirlikçilerine hizmet ediyorlar.

Suriye ile müttefiklerinin cihatçılara karşı giriştikleri bütün önemli saldırılar emperyalistler tarafından engellenmek istendi. “Esad yönetimi kimyasal silah kullandı” iddiaları eşliğinde hazırlanan asparagas videolar da cihatçıları koruma çabasından başka bir şey değildi. Emperyalist-siyonist güçlerin defalarca Suriye'yi bombalamasının temel nedenlerinden biri de IŞİD'le ikizlerini korumaktır. Cihatçıların kontrolden çıkmasından kaygı duyulsa da, emperyalist merkezlerde olası intihar saldırılarını önleme çabası olsa da ne ABD ne bölgedeki işbirlikçileri bu çetelerin ortadan kaldırılmasını ister. Nitekim Amerika da AKP-saray rejimi türünden işbirlikçileri de halen cihatçı çetelerin temel dayanağı durumundalar. Bundan dolayı Trump'ın propagandaya dayalı “teröre karşı savaş zırvaları” ciddi-

ye alınmıyor.

HEM KORUYOR HEM KULLANIYOR

Trump'ın teşekkürlerine mazhar olan AKP-saray rejimi, bunu fırsat bilip kendine pay çıkarmaya çalıştı. Bir kez daha “IŞİD'e karşı savaş” demagojisine sarılan saray rejiminin gerçekleri tersyüz eden söylemlerine kulak asan olmadı. Zira sekiz yıldan beri isimleri farklı olsa da zihniyet-vaşet konusunda benzeşen onlarca grubun bir numaralı destekçisi AKP-MHP koalisyonudur. Körfez şeyhlerinin kısmen geri çekilmesinden sonra, cihatçı terörün esas sponsoru bu koalisyondur. İdlib'de bulunan on binlerce cihatçının esas dayanağı da saray rejimidir. Diğerlerinin rolü artık tali plandadır.

Suruç'ta, Ankara'da, Diyarbakır'da, İstanbul'da cihatçıları kullanan Türk sermaye devleti, bu çetelerin on binlercesini halen Kürt halkına karşı kullanıyor. Sadece İdlib'de değil Afrin işgalinde de “barış pınarı” diye adlandırılan son işgal saldırısında da bu çeteleri kullanan saray rejimi, Suriye topraklarının bir kısmını ilhak etme planlarını da bu çetelere dayanarak uygulamaya çalışıyor. Cihatçı çetelere ideolojik yakınlığı da dikkate alındığında, AKP-saray rejiminin “IŞİD'e-teröre karşı savaş” iddiasının kaba riyakarlıktan öte bir anlam taşımadığı kolaylıkla görülür.

VEBADAN KURTULMAK İÇİN...

ABD ile işbirlikçileri 1978 yılından beri “cihatçı terör sopası”nı Ortadoğu halklarına karşı kullanıyorlar. Bundan vazgeçmeleri için ortada hiçbir geçerli sebep bulunmuyor. IŞİD'in vahşetleri ise onları zerre kadar ilgilendirmiyor. Afganistan işgali CIA imalatı Taliban yönetimini yıkmaya bahanesine dayandırıldı. Irak işgalinin bir gerekçesi de Saddam Hüseyin rejiminin El Kaide ile ilişkisi olduğu yalanıydı. “IŞİD'e karşı savaş” zırvaları ise ABD ordusunun Suriye topraklarını işgal etmesinin gerekçesi sayılıyor. Görüldüğü üzere emperyalist saldırganlığın esas gerekçesi -kendileri tarafından yaratılan- “cihatçı terör örgütleri”nin varlığına dayandırılıyor. Yani cihatçı terör hem emperyalistlerin imalatı hem emperyalist saldırganlığın gerekçesi sayılıyor.

Her iki boyutta bu vebanın bedeli halklar ödüyor. IŞİD vahşetine maruz kalan halklar, emperyalist işgallerin yıkıcı sonuçlarına katlanmaya da mahkum ediliyor. Hal böyleyken bu beladan kurtulmanın olmazsa olmaz koşullarından biri, emperyalist işgallere karşı halkların birleşik direnişini örgütlemektir. Bu direniş emperyalist planları bozabileceği gibi, cihatçı çeteleri etkisizleştirebilmenin de en iyi yolu olacaktır.

Vergiler üzerinden yasal soygun

Yeni vergi yasası paketi TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda kabul edildi. Bu yasaya göre Dijital Hizmet Vergisi, Değerli Konut Vergisi, Konaklama Vergisi gibi yeni vergiler getirilirken, Gelir Vergisi tarifesine yeni dilim ve oran eklenmiş oldu.

Vergide yapılan düzenlemeler vergi adaletsizliğini ortadan kaldırmak için değil, aksine işçi ve emekçiden daha çok vergi almak amacıyla yapılıyor. Dolaylı ve dolaysız olarak toplanan bu vergiler hem çalışan sınıftan hem de sermaye sınıfından aynı oranlarda toplanıyor.

Yeni düzenleme ile birlikte AKP "çok kazandı çok, az kazandı az alacağız" diye propaganda yürütse de işin aslının öyle olmadığını bir örnek bile göstermeye yeterli olacaktır. Dijital Hizmet Vergisi adı altında, internet ortamında mal ve hizmet satışından, reklam vb. den elde edilen kazançlara vergi getirildi. Dünya genelinde 750 milyon euro, Türkiye'de 20 milyon liradan fazla kazananları kapsıyor bu yasa. Bu durumda dünyada tekelleşmiş, Amerikan menşeli teknoloji şirketleri olan Google, Amazon, Facebook ve Apple gibi devler internet ortamından elde ettikleri gelirleri üzerinden Türkiye'ye %7,5 oranında vergi ödeyecekler. İlk olarak Fransa'da dile getirilen ve Amerikan şirketlerini hedefleyen yasa ile Fransa %3 oranında vergi topluyor. Orada bu yasaya G.A.F.A da deniliyor ve Türkiye'nin G.A.F.A'ya çok da 'Fransız' kalmadığı ortada. Teknoloji devlerinin

bu vergi yükleri ile ulus devletlerin piyasalarından çekilmelerini beklemek gülünç olur. Tekellerin atacakları ilk adım, hizmetlerine zam yapıp, bu farkı kullanıcılardan çıkarmak olacaktır. Hatta Türkiye'de bu kanun kabul edilince, Spotify uygulaması hemen 4-6 TL arasında zam yapacağını duyurdu. Yani tekrardan dolaylı yollardan para kaynağı oluşturuldu.

Toplumsal zenginliği üretenlerin bu zenginliğin paylaşılmasında yaşadığı eşitsizliği matematiksel olarak da ortaya koymak mümkün. %1'in %99'dan büyük olduğu kapitalist sistemde, hem kapitalistlerin hem de onların devletlerinin soygunu ile işçi ve emekçiler çok yönlü sömürü cenderesi içindedirler. Özel ya da kamuda çalışan, geçimini emeğini satarak sağlayan işçi bir yandan ürettiği değer karşılığını alamıyorken, diğer yandan da devletin topladığı vergiler ile "çalışan yoksul" haline geliyor. Asgari ücretin açlık sınırının altında kaldığı Türkiye'de milyonlarca asgari ücretli, Gelir Vergisi'ne getirilen zam ve enflasyonun erittiği maaşlar ile mücadele etmek zorunda.

Bir de madalyonun öteki yüzü var. Cumhurbaşkanlığı maaşı, 7 bin TL zam yapılarak, 81 bin 250 TL'ye çıkarıldı. Erdoğan'ın şirketlerinden kazandıklarının yanına bir de devletin hazinesinden aldığı bu aylık maaş eklendi. Sermayenin diktatörünün sefahatinden tasarrufa gitmediği bir kez daha görüldü. Büyük sermaye

gruplarının ve yandaş sermayedarların da krizi nasıl fırsata çevirdiklerini, borçlarını kamusal kaynaklara nasıl yıktıklarını biliyoruz. Her bakımdan akıldışı olan bu sistemde servet ve sefalet arasındaki uçurum derinleşmeye devam ediyor.

İşçi ve emekçilerin, örgütlü davranan sermayenin sömürü düzenine karşı güçlü bir yanıt vermekten başka bir çareleri yoktur. En acil istemler olarak, "İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!", "Artan oranlı gelir vergisi!", "Servet vergisi alın-sın!", "Asgari ücretliden vergi alınmasın!", "Her türlü dolaylı vergi kaldırıl-sın!" taleplerini öne çıkarıp, mücadeleyi yükseltmeleri gerekmektedir.

Zaten her türlü kazancı elinden alınan asgari ücretlilerin vergi ödemesi ayrı bir yükür. Hele ki ekonomik krizin yaşamı ağırlaştırdığı, AKP gibi kendi bekası uğruna savaşlar çıkartan, kamusal kaynakları yandaşları ile birlikte yağmalayan sefil bir burjuva iktidarının var olduğu ortamda, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadeleyi yükseltmeleri tek seçenek haline gelmiştir. Lübnan'da da görüldüğü gibi, bardağı taşıran son nokta olarak Whatsapp uygulamasına getirilen zammın tetiklediği kitlelerin güçlü sokak muhalefeti hükümete geri adım attır-mıştır. Dünyanın farklı birçok noktasında sefaletle sürüklenen kitleler sokaklarda mücadele etmektedir. Türkiye'de de bu soygun düzenine dur demek için harekete geçmenin vaktidir.

"Ekonomi büyümeyecek, işsizliğin etkisi artacak"

Türkiye kapitalizminin krizi özellikle işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde etkili olmaya devam ederken, uluslararası kuruluşların ekonomiye ilişkin raporları da krizi gözler önüne seriyor.

Bugün Türkiye İzleme Raporu'nu yayımlayan Dünya Bankası, ekonominin bu yıl büyüme ya da küçülme kaydetmeyeceği öngörüsünde bulundu.

Ekonomideki toparlanma için uygulanabilecek politikaların ele alındığı raporda, 2020 için yüzde 3 büyüme, 2021 için yüzde 4 büyüme olacağı tahminleri yer aldı.

Bunlara ek olarak Dünya Bankası Türkiye Ülke Direktörü Auguste Kouame yüksek işsizlik sorununu değerlendirerek, en yoksul kesimde işsizliğin etkisinin uzun vadede daha fazla olacağını belirtti. Kouame yoksul kesimlerin özellikle inşaat ve tarımda çalıştığını, işsizliğin en fazla arttığı sektörlerin tarım ve inşaat olması nedeniyle de bu kesimlerin krizden en fazla etkilenen kesimler olduğunun altını çizdi. Bu kesimlerin krize karşı "savunmasız" olduğu ve daha fazla etkilenmelerinin beklendiği ifade edildi.

"Ekim ayı açlık sınırı 2.050 lira"

Birleşik Metal-İş Sendikası Araştırma Merkezi (BİSAM) Ekim ayı açlık ve yoksulluk sınırını açıkladı.

Açıklamaya göre Ekim ayında açlık sınırı 2.050 lira iken, yoksulluk sınırı 7.092 lira oldu. Raporla 3 büyükşehir için, İzmir'de açlık sınırı 2.245 lira, İstanbul'da 2.173 lira, Ankara'da ise 1.994 lira olarak belirtildi.

Resmi enflasyonun 16 yılda yaklaşık 4,25 kat arttığı belirtilen raporda, açlık sınırının da 4,6 kat arttığı belirtildi ve "2003 yılının ekim ayında 4 kişilik bir aile günlük minimum 15 TL'ye sağlıklı beslenebilirken bugün ancak 68,34 TL'ye sağlıklı beslenebilmektedir" ifadelerine yer verildi.

Açlık sınırı 2.050 lira iken dört kişilik bir ailenin kişilere göre hesaplaması şu şekilde açıklandı:

"Buna göre yetişkin bir kadının sağlıklı beslenmesi için yapması gereken harcama tutarı 17,58, yetişkin bir erkeğin 18,19, 10-18 yaş arası bir çocuğun 19,59, 4-6 yaş arası bir çocuğun ise 12,98 TL."

Burjuva medyada kuyunun dibi

AKP'li yıllar tarihe, sermaye medyasının mesleki anlamda bile tüm etik değerlerini yitirdiği, yandaş olmanın haberciliğin tek ilkesi haline geldiği yıllar olarak geçecektir. Burjuva medya kuvvetleri için en temel başarı ölçütü, işlerine yarayan "haber" yoksa "haberi yaratmak", gerçeğin tersini, olmayanı varmış gibi göstermektir.

Geçtiğimiz hafta burjuva medya cephesinde iki önemli gelişme yaşandı. Demirören Grubu'nun *Hürriyet* gazetesindeki işten çıkarmaları geçtiğimiz haftanın öne çıkan başlıklarından biriydi. İşten çıkarmaların çalışanların sendikal örgütlenmesini hedef aldığı ortaya çıktı. *Hürriyet*'in yeni yayın yönetmeni Ahmet Hakan oldu. Bir diğer gelişme ise "FETÖ medya kolu" olarak tutuklu yargılanan Nazlı Ilıcak ve Ahmet Altan'ın tahliye edilmeleri, Mehmet Altan'ın ise beraat etmesiydi.

Bir tarafta yaslandığı siyasal iktidar ile ayakta kalan bir medya kuruluşu, diğer tarafta konjonktüre göre dayandıkları güçler değişen kiralık kalemler... *Hürriyet*'in de içinde bulunduğu medya kuruluşlarının bir önceki sahibi olan Doğan Grubu'nun bu alandan nasıl el çektilirdiği biliniyor. Geçmiş karanlık, 12 Eylül şakşakçısı Ilıcak'ın bir süre önce Erdoğan'dan af dilediği de...

Bu düzende tüm unsurlarıyla burjuva medyanın ne kadar bağımsız olduğu önemli ama ayrı bir husustur. Kırmızı çizgileri, sömürüye dayanan, tüm eşitsizliklerin sebebi olan bu düzeni korumak ve kollamak olan burjuva medya kuvvetleri için "bağımsız habercilik" hiçbir inandırıcılığı olmayan bir medya reklamından

başka bir şey değil. Onlar her koşulda, mensubu oldukları sermaye sınıfından/düzeninden yana taraftırlar. Medya patronlarının yatırım alanı olan basın-yayın bir sektördür onlar için. Diğer taraftan yine bu grubun içinde öyleleri de var ki pisliklerini temizledikleri siyasal iktidarların emirlerine amade olmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Geriye doğru bakıldığında bu bataklıktan beslenen medya tekellerinin nasıl gelişip serpildiği çok rahatlıkla görülecektir.

Sızdırılan telefon konuşmalarıyla açığa çıkan "alo Fatih" sohbeti sermaye medyası ile sermaye iktidarının ilişkilerinin ne denli çirkef bir hal aldığını gözler önüne sermişti. Her ne kadar bu gibi örneklerin gün yüzüne çıkması ancak kliker arası çatışmalar sayesinde oluyorsa da yandaş burjuva medyanın habercilik anlayışı kendi başına da durumun izahı için yeterlidir.

Öncesinde MGK brifingleriyle hizaya sokulan bu "yandaş medya" kuruluşları, AKP dönemi ile sarayın dalkavukları haline geldiler. "A Haber" tipi bir yayın çizgisi ile çukurun dibinin ne kadar derin olduğunu göstermiş oldular. Kuşkusuz yarın bu aynı çukurda bir başkasının kapısına bağlanıp onlara da bekçilik yapmak için sıraya gireceklerdir. Hatta Ilıcaklar gibi,

bu uğurda af dileyebileceklerdir. Böyleleri için boyunlarına geçirilen ipi kimin tuttuğu önemli değildir. Dün Gülen çetesinin kaleşörlüğünü yapıp da bugün Erdoğan'ın tetikçiliğine soyunanlarda olduğu gibi...

AKP'li yıllar tarihe, sermaye medyasının mesleki anlamda bile tüm etik değerlerini yitirdiği, yandaş olmanın haberciliğin tek ilkesi haline geldiği yıllar olarak geçecektir. Burjuva medya kuvvetleri için en temel başarı ölçütü, işlerine yarayan "haber" yoksa "haberi yaratmak", gerçeğin tersini, olmayanı varmış gibi göstermektir.

Ne var ki onlar, içinde beslendikleri bu bataklığı yaptıkları haberlerle temize çıkarmaya çalışırken kuyunun dibi görünüyor. O kuyudan tüm çirkinlikler gün yüzüne yayılıyor. Tıpkı savundukları kokmuş, çürümüş bu sistem gibi bu medya kuruluşları da, habercilik anlayışları da tarihin çöplüğünde hak ettikleri yeri alacaklardır. Bugün çıkardıkları gazeteler sadece atık kağıt toplayan geri dönüşüm işçilerinin işine yaramaktadır. Yarın ise yoklukları, onlar için şimdilerde haber değeri taşımayan tüm işçiler için çok güzel bir haber olacaktır.

"Türkiye internette de özgür olmayan ülkeler arasında"

Freedom House, dünya genelinde internet özgürlüğünü değerlendirdiği "İnternette Özgürlük 2019" raporunu yayınladı. Rapora göre Türkiye geçen yıl olduğu gibi bu yıl da "özgür olmayan ülkeler" arasında yar alıyor.

Haziran 2018 ve Mayıs 2019 tarihleri arasında 65 ülkedeki internet özgürlüğü üzerine 9. kez yayınlanan raporda dünyanın yüzde 87'si için şu saptamalar yapıldı:

* *İnternet özgürlüğü, küresel çapta dijital platformlara baskı taktikleriyle giderek daha büyük tehdit altına giriyor.*

* *Baskıcı rejimler sosyal medya platformlarını istismar ederek bu alanları siyasi çarpıtma ve toplumsal kontrol aracı olarak kullanıyor.*

* *Sosyal medyada, "özgürlük" ibresi, tehlikeli bir şekilde özgürlüklerin kısıtlanmasına doğru kayıyor.*

* *İnternet üzerinde baskıcı yasalarla, internet özgürlüğünün dokuz yıldır art arda kısıtlanıyor.*

Türkiye'nin de içinde bulunduğu 'Özgür Olmayan Ülkeler' kategorisinde yer alan diğer ülkeler şöyle: Azerbaycan, Myanmar, Belarus, Tayland, Kazakistan, Rusya, Venezuela, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır, Pakistan, Suudi Arabistan, Özbekistan, Sudan, Vietnam, Küba, Suriye, İran ve Çin.

Listenin 'Özgür Ülkeler' kategorisinde İzlanda, Estonya, Kanada, Almanya, Avustralya, İngiltere, Amerika, Ermenistan, Fransa, Gürcistan, İtalya, Japonya, Arjantin, Macaristan ve Güney Afrika izliyor.

'Yarı Özgür' ülkeler kategorisinde ise Kenya, Kolombiya, Filipinler, Angola, Brezilya, Nijerya, Güney Kore, Tunus, Ekvador, Kırgızistan, Meksika, Zambiya, Malavi, Malezya, Singapur, Uganda, Ukrayna, Hindistan, Fas, Lübnan, Endonezya, Libya, Sri Lanka, Ürdün, Bangladeş, Kamboçya, Zimbabve ve Ruanda yer alıyor.

Raporun ele aldığı tarihler arasında sadece "Cumhurbaşkanına hakaret" iddiasıyla gözaltına alınan, soruşturma açılan ve tutuklanan sosyal medya kullanıcıları Türkiye'nin internet alanında da özgür olmayan ülkeler arasında bulunmasının önemli bir nedeni oluyor.

Metal İşçileri Birliği mücadeleye çağırıyor!

Yeni bir grup toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecinden geçiyoruz. Çalışma ve yaşam koşullarının her geçen gün ağırlaştığı bu dönemde, TİS süreci özel bir önem taşıyor. Eriyen ücretler, hayat pahalılığı, artan işsizlik, esnek-kuralsız-güvencesiz çalışma koşulları vb. derken biz metal işçileri için her günümüz bir öncekini artırır duruma geldi. TİS sürecinde bu tabloyu bir parça değiştirebilmek hepimizin temel düşüncesi-özlemi. Ekonomik krizin faturasının sırtımıza yüklendiği bu dönemde, yükümüzü hafifletmek, çalışma ve yaşam koşullarının iyileşmesi ihtiyacı ortak hedefimizdir.

Peki bunu nasıl başaracağız?

Kapitalistlerle işçiler arasında süren amansız sınıf mücadelesi her günümüzü belirliyor. Bu iki sınıfın uzlaşmaz çıkarlarının yarattığı temel çelişki çözülmeden hiçbir sorunumuzu kalıcı çözüme kavuşturamayız. Bu ise, kapitalist sömürü düzeninin ortadan kaldırılması anlamına geliyor. Bundan dolayı sömürüyü ortadan kaldırmak işçi sınıfı mücadelesinin esasını oluşturmali.

Kapitalizmde, işçi sınıfının yarattığı zenginliklere patronlar el koyar. Bizlere düşen pay ise, hayatta kalmak için gerekli olan temel giderleri karşılayacak miktardan ibarettir. Ne de olsa sömürü çarkının dönmesi için hayatta kalmamız gerekiyor. Kapitalizm insanı değil karı esas aldığı için sermaye sürekli büyür, biz işçilerin ise çalışma-yaşam koşulları ağırlaştırılır. Bu uğursuz döngü kapitalizmin yarattığı ekonomik kriz koşullarında çok daha yıkıcı sonuçlar yaratır. Zira kapitalistler krizin kârlarında düşüşe yol açmasını önlemek için işçilerin haklarına göz dikerler. Tıpkı bugün olduğu gibi çalışma koşullarını ağırlaştırır, ücretleri düşürür, temel tüketim maddelerine zam yaparlar...

İşçilerin ürettiği artı-değerin paylaşımı, işçi sınıfının bilinç-örgütlük-mücadele düzeyiyle belirlenir. Kapitalistlerle girilen dişe diş mücadele sayesinde ücretler, sosyal haklar artarken patronların kârları düşer. İşçi sınıfının mücadelesi zayıfken ise tersi olur. Dolayısıyla kapitalistlerin "kazanacağız, kazandıracağız" söylemi aldatici bir safsatadan ibarettir. Zira işçilerin kazanımlarının artması patronların kârını düşürdüğü gibi, patronların kârı da ancak işçilerin daha çok sömürülmesiyle

artabilir. Bu, terazinin iki kefesine gibidir; birinde eksilme olmadan öbüründe artış olamaz. Kapitalistler bunu bilir, buna göre davranır. Biz işçiler de kapitalist sömürü düzeninin gerçekliğini öğrenmeli, örgütlü bir sınıf olarak hareket etmeği başarmalıyız.

TİS süreçleri, sınıf mücadelesinin özel dönemleridir. TİS dönemleri bir mücadele sürecidir ve buna uygun bir hazırlıkla karşılanmalıdır. Ekonomik-sosyal açıdan yıkıma maruz kaldığımız bu kriz sürecinde hazırlık daha özel bir önem taşıyor. Çünkü patronlar sınıfı hiç bir talebimizi-ihtiyacımızı kendiliğinden karşılamayacak. Ancak biz işçiler örgütlü mücadele ile sömürü koşullarını hafifletebilir, geriye gidişi durdurabilir, yeni haklar kazanabiliriz...

Sınırlar mücadelesi kesintisizdir. O yüzden hak alma mücadelesi TİS'lere dârlanmamalı. Ancak TİS'ler işçi sınıfının ortak talepler etrafında birleşebildiği, ekonomik-sosyal hakları için mücadeleyi yükselttiği, dayanışma zeminlerinin güçlendiği süreçlerdir. Grup TİS süreçleri ise on binlerce işçinin kapitalistlere karşı birleşik mücadelesini güçlendirir. MESS Grup TİS süreçlerinin sonuçları ise sadece TİS kapsamındaki işçilerin değil, tüm metal işçilerinin çalışma ve yaşam koşullarını doğrudan etkiliyor. Yani bu süreçler sınıf mücadelesinin toplamı açısından da önemlidir.

Geçmiş TİS süreçleri deneyimi bu gerçekliği ayrıca ortaya koymakta, bugünün metal işçilerine izlenmesi gereken yolu göstermektedir. Geçmiş MESS Grup TİS süreçlerinin işçi sınıfı mücadelesine önemli etkileri olmuştur. Örneğin '77-'80 döneminde TİS sürecinin tıkanması ile yaşanan büyük metal grevi toplum ölçeğinde önemli etkiler yaratmış, bunun için 12 Eylül askeri cuntasının hedeflerinden biri olmuştur. Metal işçilerinin güçlenen mücadelesi, kazandıkları haklar ancak askeri darbeye ortadan kaldırılmış, örgütlülükleri dağıtılmıştır.

Sonraki yıllarda da metal işçileri hep yeniden ayağa kalkışın koşullarını zorlamış, özellikle TİS süreçlerinde güçlü bir enerji ortaya koymuştur. 2015 Metal Fırtına'sı da bu yönde girişilmiş görkemli bir mücadeledir. Yazık ki metal işçilerinin bilinç-örgütlülük-birikim alanlarındaki za-

yıflığı hareketin daha ileri safhalara ulaşmasına imkan vermemiştir. Mücadele farklı zeminlerde devam etse de, sendikalara egemen olan ağalık sistemi yıkılmamıştır. Metal işçilerinin sınıf bilincinin ve örgütlülüğünün zayıflığı kazanımların kalıcılığının önüne geçmiştir. TİS süreçlerinde bu temel eksikliği giderme hedefiyle de hareket edilmelidir.

Her yönüyle zor geçecek bir TİS süreci metal işçilerini bekliyor. Ekonomik krizin ağırlığı artıyor, ücretler-sosyal haklar eriyor. Artan vergiler, hayat pahalılığı yaşamı çekilemez hale getiriyor. İşsizlik ve enflasyon sürekli yükseliyor. Krizin faturası her yolla işçilerin sırtına yükleniyor. Metal işçisinin artık bir santim bile geriyecek hali yok. Zira sorun sadece TİS talepleri değil, başta kıdem tazminatının gaspı olmak üzere birçok sosyal yıkım paketi de AKP-saray rejiminin masasında bekliyor. Bundan dolayı TİS mücadelesi, krizin yıkıcı sonuçlarına karşı mücadele ile de birleştirilmelidir.

AKP-MHP koalisyonunun patronlara vergi indirimleri, hibeler, işsizlik fonunun yağmalanması, teşvikler vb. peşi sıra geliyor. Hükümetle kapitalistler kendi yarattıkları krizin faturasını sırtımıza yıkmaya çalışıyorlar. Tüm veriler patronların krizi fırsata çevirdiklerini gösteriyor. Kriz yaygarası kopartanlar, üretimin düşüğünü söyleyip işçileri kapı önüne koyanlar, bizlerden fedakarlık bekleyenler kâr oranlarını koruyor, zenginleşmeye devam ediyorlar. Bu tabloyu fırsat bilip TİS süreçlerinde işçilere sefalet ücreti, hak gaspları, 3 yıllık sözleşme dayatmasında bulunuyorlar. Nitekim Tüpraş ve Kamu TİS'leri %5-6 oranında zamlar ve bir dizi hak gaspıyla bağitlandı. MESS ise aynı dayatmalarla masaya oturarak metal işçisinin sömürü zincirlerini kalınlaştırmak hedefiyle hareket edecek. AKP hükümeti ise her zaman yaptığı gibi grev yasakları, Yüksek Hakem Heyeti vb. ile hem kapitalistlere sadakatini hem işçi sınıfına düşmanlığını gözler önüne serecektir.

Yetkili sendikalar, bu önemli süreçte de aynı oyunu tekrar sahneye koydular. Metal işçisinin yakıcı ihtiyaçlarını esas alan talepler yerine MESS'in önerilerini gözetken taslaklar hazırladılar. Metal işçisinin söz-yetki-karar hakkını çiğnediler.

En iyi durumda bile göstermelik bir takım toplantılarla hazırlanan taslakları dayattılar. TİS sürecini bir mücadele dönemi değil, masa başı pazarlığa dönüştürmek, işçilerin beklentilerini düşürmek, umutsuzluğu yaygınlaştırmak, metal işçisini sürecin dışında tutmak, kriz ve grev yasakları bahanesine sığınmak, bir kez daha sendikal bürokrasinin TİS politikası olmuştur.

Metal işçilerinin karşısında "üçlü şer güçleri" var; MESS-AKP-saray rejimi-sendikal ağalık düzeni. Bu şer güçlerini dize getirip yakıcı hale gelen talepleri kazanmak ancak metal işçilerinin örgütlü birliğini kurması ve inisiyatifi eline almasıyla olanaklı olacak. Sendika ağalarının satışına izin vermemek, haklarımızı ve taleplerimizi kazanmak, sosyal yıkım saldırılarını bertaraf etmek için başka bir yol bulunmuyor. Metal işçisi söz-yetki-karar hakkını kullanmalı, haklı ve meşru taleplerini ortaya koymalı, tabanda birliğini kurarak "kazanana kadar mücadele" şiarını esas almalıdır.

Biz metal işçilerinin ihtiyaçlarını yansıtmayan taslaklarla masaya oturma çabası, imzalanacak sözleşmenin habercisidir. AKP-saray rejiminin olası grev yasakları elimizi kolumuzu bağlamak isteyen bir diğer ciddi tehdittir. Değiştirebiliriz, bizleri hapsedmeye çalıştıkları karanlığı parçalayıp atabiliriz. Metal Fırtınası bunu yapabileceğimizin en yakın kanıtıdır. Metal işçisi fabrikalarda birliğini kurduğunda, fabrikalar arasında koordinasyonu sağladığında, talepleri uğruna mücadeleye atıldığında karşısında hiç bir güç duramaz. Sendikal ağalık düzeni de, MESS'in kölelik dayatmaları da, AKP'nin grev yasakları da paramparça edilir.

Sorumluluk tüm metal işçilerinin omuzlarında!

MESS-AKP-sendikal bürokrasi şer ittifakını dağıtmak için,

Krizin faturasını ödemeyi reddetmek için,

Kıdem tazminatımızın gaspına geçit vermemek için,

Sefalet ücreti, hak gaspları, 3 yıllık sözleşme ile dayatılacak satışa izin vermemek için **bir adım öne!**

İnsanca yaşamaya yeten ücret!

Eşit işe eşit ücret!

7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası!

İki günlük kesintisiz hafta sonu tatili! İşten atmalar yasaklansın! Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Kıdem tazminatının gaspı hazırlıkları durdurulsun!

Esnek, kuralsız, taşeron çalışma yasaklansın, taşeron işçiler kadroya alınsın!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

İkramiye ve sosyal hakların maaşlardan ayrılması talebi üzerine

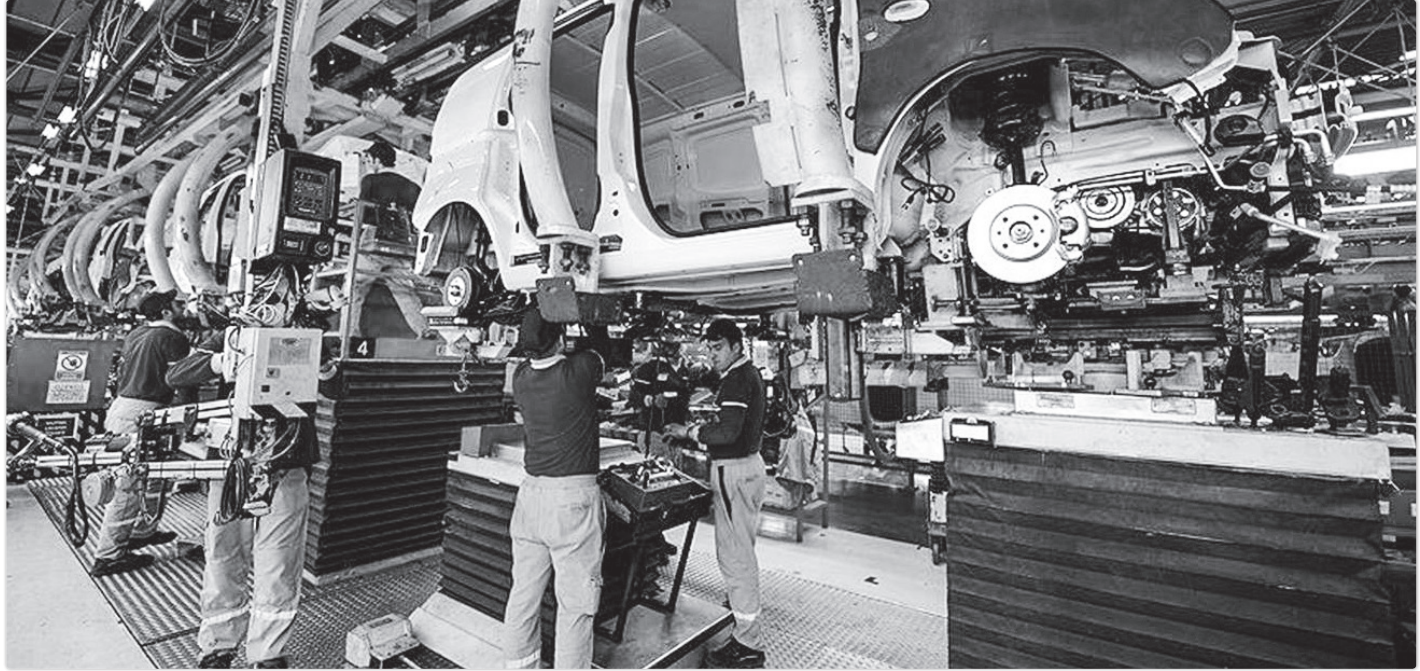
Kapitalist sisteme can veren olgu, işçinin emek gücünün sömürüsüdür. Kapitalist sisteminin doğası gereği patronlar ilk elden hep işçi maliyetlerini, özellikle işçi ücretlerini düşürmenin, işçilerin genel yaşam standartlarını asgarinin de altına çekmenin yollarını ararlar. Daralan pazarlar, aşırı üretim ve ekonomik krizler patronların bu güdüsünü sürekli olarak diri tutar.

Diğer yandan kapitalistler üretim ve pazarda satış için gerekli her şeyde kesenin ağzını sonuna kadar açar, hiçbir kısıtlamadan kaçmazlar. Araştırma-geliştirme adı altında ürünleri daha hızlı üretmek ve daha hızlı satmak için ellerinden geleni yaparlar. Günümüzdeki Endüstri 4.0 gibi teknolojik gelişmeleri yakalamak, nitelikli ve teknik gelişmelere uygun işgücü yetiştirmek amaçlı mesleki eğitime yönelik teşvikler ve üretilen ürünlerin satılması için ayrılan devasa reklam bütçeleri bu konuda yeterli fikir vermektedir.

Sömürücü bir sınıf olan, sömürü ile kendini var eden burjuvazi aynı hassasiyeti işçinin ücreti söz konusu olunca göstermez. Çünkü herhangi bir kapitalist, işçinin emek gücünü katarak ortaya çıkardığı zenginlikten işçiye ne kadar az verirse, kendisi o kadar büyür, o denli de kapitalist rekabet koşullarında hayatta kalabilir. Bu nedenden ötürü Marx, kapitalistleri hep vampirlere benzetir. Vampirlerin hayatta kalmak için kana ihtiyacı vardır. O kan ise işçinin emek gücünü katarak yarattığı değerün cüzi bir kısmını oluşturan ücret ayrıldıktan sonra kalan fazladan değerdir. Bilinen adıyla kâr ya da artı-değerdir.

Kısacası dünyanın genelinde tekrarlanan ve ülkemizde de hayatı çekilmez hale getiren ekonomik kriz süreçlerinde, işçi sınıfının daha fazla yoksullaşmasının patronlar açısından bir mantığı vardır. Onlar vücutlarında dolaşan kan miktarının azalmaması için işçilerin hayatlarından çalarlar. Sürekli bir biçimde, kriz dönemlerinde daha şiddetli bir tarzda, hep işçilerin ücretlerini ve haklarını eritmenin, yani işçi maliyetlerini düşürmenin yollarını ararlar.

Bu nedenle işçilerin büyük mücadeleler sonucu elde ettikleri sosyal haklar eritmeye, gözden uzaklaştırılmaya, parçalanmaya, zamanla yok edilmeye çalışılır. Günümüzde en iyi örnek ikramiyeler,

Metal işçisi, ikramiye ve sosyal hakların ücretlerden ayrılması talebinin yakıcılığını daha fazla hissetmektedir. Patronların hedefi ise maaşa bölünerek verilen sosyal hakları ve ikramiyeleri krizi bahane ederek ortadan kaldırmaktır. Onlar sözleşme sürecini bu doğrultuda kullanıp, kendilerini bu yükten kurtarma hevesindedir. Patronların bu hevesini kursağında bırakmak için sözleşme sürecindeki metal işçileri, Metal Fırtına'da olduğu gibi birlikte hareket etmeli, sosyal haklarına sıkıca sarılmalıdırlar.

eğitim, çocuk, yakacak, erzak vb. gibi sosyal hakların maaşlara bölünerek verilmesidir. Aslında bu şekilde iki boyutlu bir amaç gerçekleşir. Birincisi, sosyal haklar parçalanarak anlamsızlaştırılır ve ikincisi, düşük olan ücretler, maaşlara bölünen sosyal haklarla şişirilir.

Örneğin, sözleşme görüşmelerinin sürdüğü metal işkolunda, 140 bini aşkın işçinin tabii olduğu sözleşme kapsamında çalışan işçilerin ortalama net saat ücreti 11,2 lira civarındadır. Bir günde 7,5 saat çalışan bir işçi toplamda 84 lira alabiliyor. 4 kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmek için gerekli bir günlük gıda masrafı ise 67,1 liradır. Yani barınma, faturalar, giyinme, sağlık, ulaşım gibi temel ihtiyaçlar için sadece 14 lira kalıyor. Sosyal haklarla buna günde 40-45 lira daha eklenerek ücretlerin düşüklüğü/yetersizliği gizlenmeye çalışılıyor. Metal işkolu gibi sanayiinin kârlı bir alanında bile işçiler aslında neredeyse sefalet ücretine çalıştırılıyorlar.

Sözde yüzyılın sözleşmesini imzaladığını iddia eden, işçileri temsilen masaya oturan sendika yönetimlerinin "ben imzaladım" diye övündüğü bir işkolunda tablo böylesine vahimdir. Metal işçisinin

taleplerini göz ardı ederek yeni sözleşme süreci için taslaklarını sunan sendikaların isteklerinin "boş" olmasının nedeni bu tablodur. Ayrıca günlük gıda masraflarının saptanmasında, masadaki sendikalardan biri olan Birleşik Metal-İş'in verilerinin baz alınması da ayrı bir ibretlik durumdur.

İşçiler ücretlerinin düşüklüğünün, ikramiye ve sosyal hakların maaşlara bölünmesiyle sosyal haklarının gasp edildiğinin farkındadırlar. Bu yüzden hangi işkolunda olursa olsun bu ödentilerin maaşlardan ayrılmasını istiyorlar. Bu istek metal işkolunda çalışan işçilerce de sahipleniliyor. İşçiler ağır sömürüyü gizleme aracı olarak kullanılan söz konusu yöntem (sosyal hakların maaşlara yedirilmesine) karşı çıkmalıdırlar. İkramiye ve sosyal hakların maaşlardan ayrılması, ücretlerin düşüklüğünü ve patronların elde ettiği kârları daha görünür kılacak, işçi ücretlerinin yetersiz olduğunu daha fazla gösterecektir.

Taslaklarına işçilerin bu talebini koymayan, koysalar da bunu bir mücadele konusu etmeyen sendika ağalarının, işçilerin bu hakkını almak gibi bir niyeti yok-

tur. Çünkü onlar da süte su koyup satmaya çalışan kurnaz esnaf gibi, ikramiye ve sosyal hakları imzaladıkları satış sözleşmesini şişirmek için kullanıyorlar. Bir bakıma ikramiye ve sosyal hakları kendi etkisizliklerini gizlemenin perdesi yapıyorlar.

Metal işçisi, kriz koşullarında olduğumuz bugünlerde ikramiye ve sosyal hakların ücretlerden ayrılması talebinin yakıcılığını daha fazla hissetmektedir. Patronların hedefi ise maaşa bölünerek verilen sosyal hakları ve ikramiyeleri krizi bahane ederek ortadan kaldırmaktır. Onlar sözleşme sürecini bu doğrultuda kullanıp, kendilerini bu yükten kurtarma hevesindedir.

Patronların bu hevesini kursağında bırakmak için sözleşme sürecindeki metal işçileri, Metal Fırtına'da olduğu gibi birlikte hareket etmeli, sosyal haklarına sıkıca sarılmalıdırlar. Metal işçisi bugün kuşa dönen en temel haklarından biri olan ikramiye ve sosyal hakların maaşlardan ayrılması ve geliştirilmesi talebini, birliğini inşa ettiğinde ve kararlı mücadele yürüttüğünde elde edebilecek güce sahiptir.

MİB MYK Kasım ayı toplantısı sonuçları...

“İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!”

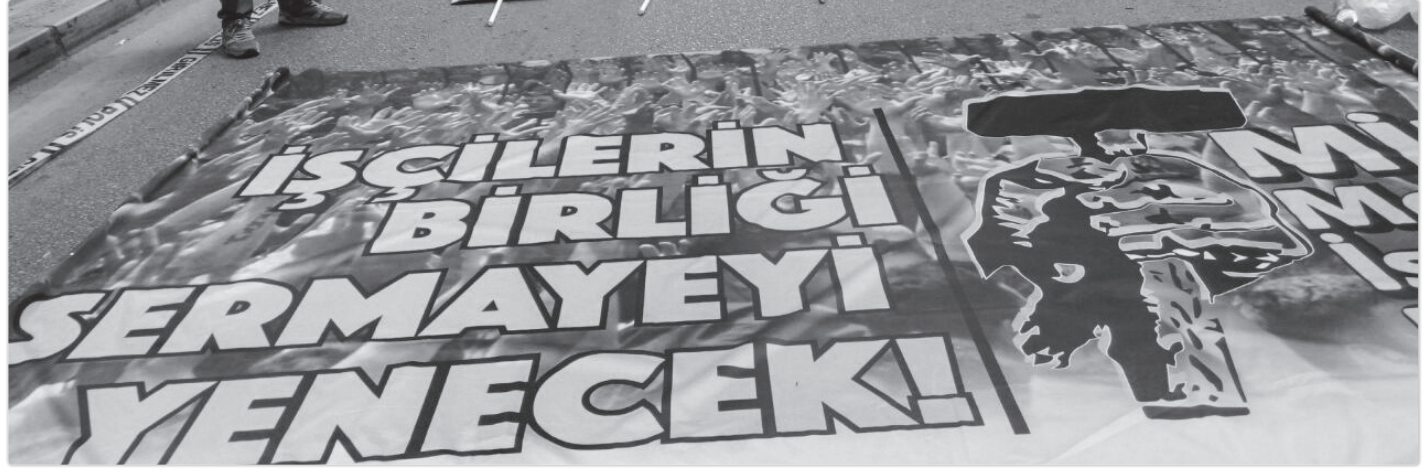
İşçi sınıfı kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkum edilmeye çalışılıyor. Bu gerçek; üstü örtülü, saklı gizli değil, hemen her gün adım adım, alenen hayata geçiriliyor. Başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfımız ciddi bir ekonomik, sosyal, siyasal saldırılarla karşı karşıya. Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu metal işçilerini ve işçi sınıfımızı safları sıklaştırmaya, boyunlarımızı kölelik zinciri takmaya çalışan kapitalist asalaklara ve onların yardımcılarına karşı dışa dış mücadele hazırlanmaya çağırılmaktadır.

MYK'mız gerçekleştirdiği Kasım ayı toplantısında, metal işçilerini doğrudan ilgilendiren bir dizi başlık altında tartışmalar yürütmüş, gelişmeleri değerlendirmiş, sınıf mücadelesinin ihtiyaçları üzerinde durmuş ve mücadeleyi güçlendirmenin görevlerinin altını bir kez daha çizmiştir.

Toplantı sonuçlarını işçi sınıfımızın bilgisine sunarız.

- Ekonomik krizin şiddeti ağırlaşıyor. İşsizlik, hak gaspları, artan vergiler, her şeye gelen zamlar metal işçisinin belini bükerken, emeğimizi çalarak servet edinen patronlar büyümeye devam ediyor. Krizin faturası bize yükleniyor. Vergi indirimleriyle, devlet bütçesi ve fonların yağmasıyla, teşviklerle kapitalist asalaklar ihya ediliyor. Bir yanda devasa bir yoksulluk yaşanırken, bizlerin ürettiği zenginliklere el koyanlar lüks ve şaşalı yaşamlarına devam ediyorlar. Milyonlarca işçinin açlık sınırında yaşadığı bu ülkede bir avuç asalak ve onların yiyici takımı artık arsızlıklarını saklama gereği dahi duymadan hayatlarına devam ediyorlar.

- Tüm bunlar yetmiyor, üstüne hazırlanan yeni paketlerle boyunlarımızı taktıkları kölelik zincirlerini kalınlaştırmaya çalışıyorlar. IMF'ye lafa gelince bol keseden atan AKP iktidarı, önlerine konulan IMF programını harfiyen Yeni Ekonomi Programı'na alarak, ülkeyi kölelik düzenine götürmeye çalışıyor. Tek kalem vergi ödemeyen patronlar gerçeği orta yerde dururken, vergiyi tabana yani işçilere yaymaktan bahsediyorlar. Sefalet ücretleri dayatıyorlar. Kıdem tazminatını gasp etmek istiyor, esnek çalışma ile kullan at işçiliği rutin uygulama haline getirmeye çalışıyorlar. Patronlar ve AKP hükümeti el ele vererek, işçi sınıfını kapkara bir

dünyaya hapsetmeye çalışıyor. MESS ve TİSK'in başındaki Koç Holding yöneticisi, AKP'yi ziyaret ederek, köle işçiler isteğini açıkça söylüyor, bunu da gündelik iş haline getirdikleri bir dizi yalan ve çarpıtma ile açıklayacak kadar ileri gidiyorlar.

- Varlığını emperyalist merkezlere ve sermayeye hizmet için adanmış AKP, ülkede yaratılmaya çalışılan kölelik düzeninin baş icraatçısı olarak öne çıkarken aynı zamanda, işçi sınıfının elini kolunu bağlayarak hareketsiz hale getirmeye çalışıyor. Hakkını arayan işçinin karşısına polis-jandarma ile çıkılıyor. Hakları gasp edilen Soma madencilerinin Ankara yürüyüşü keyfi olarak engelleniyor, haklı ve meşru istekleri görmezden geliniyor. Eskişehir'de aylardır maaş alamayan metal işçileri seslerini duyurmak için Ankara'ya gitmeye çalışıyor, karşısına polis orduları dikiliyor, gözaltına alınıyorlar. Sermayenin kâr hırsının önündeki engeller temizlenirken, işçilerin önüne her yolla barikat kuruluyor. İşçilerin kazanılmış hakkını istemesi dahi suç sayılıyor.

Yerli ve yabancı sermayenin karşısına geçip, sizin için grevleri yasaklıyoruz diyor. Yeni ekonomi paketleriyle yeni sosyal yıkım saldırılarını meclis gündemine getirirken, kendine asalakça yaşayan 3-5 maaş alan yiyiciler takımı yaratıyor. Yandaşlara ihaleler, rant alanları açıyor, ülkenin yeraltı-yer üstü kaynaklarını sermayenin gözü dönmüş kâr hırsına teslim ediyor. Baskı ve yasakları arttırarak temel demokratik hak ve özgürlüğü dahi hiçe sayarak ülkede tek adam rejimini tahkim etmeye, ayakta tutmaya çalışıyor. Konuşmak yasak, eleştirmek yasak, hak aramak yasak. Aksini yaparsan yersin kırbacı. Zaten sahibinin sesi yalancı medya iş başında, fırsat kolluyor. Baskı, manipü-

lasyon, karalama, bilinçleri bulandırma ne ararsan var. Bu ülkenin emekçilerinin gözünün içine baka baka her gün koca koca yalanları peşi sıra diziyorlar.

- Emeğiyle dünyayı ayakta tutan biz işçiler bölünmeye, birbirimize düşman edilmeye çalışılıyor. Bizlerin sırtından yaşayan bir avuç sömürücü asalak ve onların kapı kulları, iktidarda kalmayı, düzenlerini sürdürmeyi ancak böyle başarabiliyorlar. Türk-Kürt, Alevi-Sünni aklımıza gelen ne varsa hepsini kullanıyorlar, din istismarı yapıyorlar, şoven duyguları körüklüyorlar. Aynı fabrikalarda çalışan aynı koşullarda yaşayan işçileri, zenginlik ve lüks içinde yaşayanların düzeni sürdürün, bu kölelik koşulları yaşasın diye karşı karşıya getiriyorlar. Birbirinden farkı olmayan, hepsi de varlığını bu sömürü düzeninin devamından alan AKP, CHP, MHP, İP vb. sermaye partileri arasında bizleri bölüyorlar. AKP'li işçi CHP'ye, CHP'li işçi AKP'ye atıp tutuyor, hangi parti destekleniyorsa onun yaptığını mutlak doğru gibi kimi zaman gericileşerek sahiplenen bir işçiler toplamı yaratılıyor. Sonuçta kazanan yine bu sömürü ve soygun üzerine kurulu kapitalist düzen oluyor.

- Metal Grup TİS süreci içindeyiz. Metal işçilerinin yakıcı talepleri var. Krizin faturasını kimin ödeyeceğinin "pazarlığının" yapıldığı TİS'ler her açıdan zor geçecek bir süreci ifade ediyor. Bu yıl içinde imzalanan başka TİS'lerde sefalet ücretleri, hak gaspları ve 3 yıllık sözleşme dayatması ortaya konulmuş, sendika ağaları bu dayatmaları işçilere kabul ettirme misyonunu bir kez daha üstlenmişlerdi. MESS'te masaya ağır dayatmalarla oturmuş bulunuyor. Yetkili üç sendikanın başındaki ağalar takımı, metal işçisinin ihtiyaçlarındansa patronların isteklerini

referans almaya devam ediyorlar. "Mücadele ediyoruz" görüntüsü ve metal işçisinin mücadelesini dizginlemek dışında hiçbir şey yapmıyorlar. 3 yıllık sözleşme kapıda. Düşük zamlar, performans dayalı ikramiye, hak gaspları vb. ne ararsan var masa da. Tek olmayan metal işçisinin yakıcılığını hissettiği talepleri ve MESS'e, sendika ağalarına karşı taban iradesine dayalı mücadelesi. İçimizde gözüküp, kapitalist sömürünün çarkları dönsün diye uğraşan sendikal ağalık düzeni işçi sınıfının bugün öne çıkan engellerinden birisi durumunda.

- Şu sıralar dillerinden "terör" demagogisini düşürmüyorlar. Ülkede ne zaman işler, egemenler açısından kötüye gitse ağzlarında bir sakız olarak "terör" çiğniyorlar. Ülkenin "terör tehdidi" altında olduğunu, bunun için teyakkuza haline geçmemizi, hatta AKP'ye üye olmamızı isteyenler, gündelik yaşamda karşımıza ağır çalışma koşullarını dayatarak, ekonomik krizin tüm yükünü sırtımıza yükleyerek çıkıyorlar. Bir elleri yağda, bir elleri balda, lüks içinde yaşamları, "itibarlı ofisleri"nde hazırladıkları yeni ekonomi paketleriyle sırtımızdan sömürüyü, tepemizden sopayı eksik etmiyorlar. Aklımızı teslim almaya, bizleri robotlar haline getirerek düşünmeyen, sorgulamayan insanlar yaratmaya çalışıyorlar.

- Güya anti-emperyalist olduklarını söylüyorlar, ABD'ye kafa tutmakla övünüyorlar ama ABD'nin bir dediğini iki etmiyorlar. Her türlü aşağılamayı sineye çekip, "zafer-başarı" yaygarası kopartıyorlar. Ülkenin her tarafı ABD-NATO üssü durumundayken, ekonomisi tam anlamıyla dışa bağımlıyken, emperyalist-siyonist devletlerle açık-gizli birçok anlaşmanın altına imza atmışken, hatta

emperyalistlerin bölgede gerici-barbar politikalarına destek verip boşluklardan nemalanmayı iş edinmişken ne kadar anti-emperyalist olunabilirse o kadardır.

- Ekonomik krizin ağırlığı artıyor, içeride ve dışarda siyasal çöküntü her geçen gün daha fazla hissediliyor. Ne yapıp edip, iktidarda kalmaya çalışan, bunun için de her yolu mubah sayan AKP'nin oy desteği eriyor. Yerel seçimlerde büyük kentleri kaybetmesinin ardından ortaya konulan "komedi" işlerin nerelere vardırılabilceğini gösterdi. Şu sıralar yine belediyelere kayyum atamaları, belediye başkanlarını tutuklamaları, "terör tehdidi" yaygarası kopartmaları biraz da bundan. Suriye'de girilen savaş ise içeride zayıflayan tabloyu durdurmak, dışarıda ise yayılcı heveslerle birlikte yanı başımızdaki kardeş halkların kazanımlarını yok etmeyi, kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi hakkını ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Günlerdir geceli gündüzlü süren propaganda ile oy desteği arttırılmaya ve Suriye'de girişilen kardeş halklara düşman politikalara kitleleri yedeklemek hedefi ile davranılıyor.

- Emperyalist yağma sonucu paramparça edilmiş bir ülke ve bu ülkenin halkları kendi kaderlerini kendileri belirlemelidir. Dışarıdan hiçbir müdahale, her ne sebeple olursa olsun kabul edilemez. Kürt, Arap, Türkmen vb. emekçi halklar, egemenlerin bölücü ve ayrıştırıcı politikalarına karşı kardeşçe, bir arada yaşamının mücadelesini vermesi gerekirken, bu ülkenin işçileri ve emekçileri, halkların her türlü haklı ve meşru istemlerinin yanında yer almalı, desteklemeli, ezilen halkları ayıran, bölen, birbirine düşman eden politikalara kararlılıkla karşı çıkmalıdır. Bu bizlerin boyunlarına kölelik zinciri takmak isteyen kapitalist düzene karşı mücadelemizin olmazsa olmaz temel bir yönü olmak durumundadır. Baskı, sömürü ve yıkımın beni-seni yok! İşçi sınıfı ve ezilen halklar emperyalist yağma ve barbarlığın, kapitalist sömürü ve yıkımın ortak hedefi durumunda. Çözüm ise işçi sınıfının birliği, ezilen tüm halkların eşitlik ve özgürlük temelinde birleşmesindedir. Bu birlik ancak ve ancak halkların haklı ve meşru istemleri karşısında dayanışmanın, ortak mücadelenin güçlendirilmesi ile olanaklı olabilir. Yanı başında gerçekleştirilen bir haksızlığa karşı tutum alamayan bir işçi sınıfı, kendi sorunlarını çözmek konusunda adım atamaz. Kölelik zincirlerinden kurtulamaz.

- Emperyalist-kapitalist dünya düzeni ile karşı karşıyayız. Çok yönlü krizler dünyanın neredeyse bütün coğrafyalarını kaplamış durumda. Savaş ve saldırı politikaları, ekonomik krizler, yoksulluk, sefalet, baskı ve yasaklar güncel uygulamalar halinde. İnsanlığa hiçbir şey

veremeyecek olduğunu birçok veri ve gerçek üzerinden göstermiş olan bu barbarlık düzeni yıkılmayı bekliyor. Doğayı, insanlığı emperyalist çıkarlar uğruna yağmalayanlar, ülkeleri harabelere çevirerek kirli savaşlardan nemalanarak işçi sınıfı ve ezilen halkların önünde köleliği ve barbarlığı temsil ediyorlar. Binlerce kilometre öteden gelerek Ortadoğu'ya "özgürlük" vadeden ABD ve onların işbirlikçileri, şu sıralar gerçek amaçları olan Suriye petrolü üzerine uzun uzun plan yapıyorlar. Yüz binlerce insanın katledilmesi, milyonlarcasının yerinden yurdundan sürülmesi bunun için.

- Dünyayı ateş yerine çeviren emperyalist barbarlara karşı, emekçi halkların mücadelesi güçleniyor. Her yerden bu köhnemiş düzene öfke sesleri yükseliyor. Şili, Lübnan, Irak, Azerbaycan ve daha birçok ülkede yoksulluğa, yolsuzluğa, zamlara, ağır vergilere, baskı ve sömürü koşullarına karşı işçi ve emekçiler mücadele alanlarını dolduruyor. Aynı taleplerle farklı ülkelerde mücadele ediyorlar. Emperyalist yağma politikalarına, kapitalist sömürü koşullarına karşı işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi birleşmeli, emeğin özgürce yaşayabildiği dünyayı kurmak için el ele verilmelidir. Bu dünyanın her köşesinde işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarının yükseltilmesi, bu uğurda işçi sınıfının, dünyayı omuzlarında taşıyan o nasırlı ellerin kendi sınıfsal bakışı ile masaya yumruğunu vurması demektir.

- Ekim Devrimi'nin 102. yıldönümündeyiz. 1917'de Rusya'da gerçekleşen Ekim Devrimi ile işçi sınıfı masaya yumruğunu vurdu ve iktidarı eline aldı. Tarihin akışını değiştirdi. Emperyalist paylaşım savaşını bitirdi, tüm zorluklara rağmen işçi sınıfının devrimci iktidarını kurma yolunda kocaman adımlar attı ve bugünün en gelişmiş kapitalist düzeniyle kıyaslanamayacak kazanımları ortaya çıkarttı. Değerler yarattı. Emeğin, emekçinin, işçi sınıfının ne olduğunu dünyaya gösterdi. Bilimde, kültürde, çalışma ve yaşam koşullarında bugün hala aşılammış bir düzeye çıkıldı. Bütün bunları işçi sınıfı gerçekleştirdi. Bir sınıf olarak davrandı, sömürücü sınıfları def ederek, tüm insanlık için adım attı. Ekim Devrimi dünya halklarına olduğu gibi, bu ülkenin işçi sınıfına yürünmesi gereken yolu gösteriyor, mücadelesine rehber oluyor. İnsanlık hiç olmadığı kadar yeni ekimlere ihtiyaç duyuyor.

Ekim Devrimi bu ülkenin işçilerine diyor ki; "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!"

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU**

2 Kasım 2019

İzmir İşçi Kurultayı için Çiğli ve Aliağa'da toplantılar

İzmir İşçi Kurultayı çalışmaları kapsamında Çiğli'de 3 Kasım Pazar günü tanıtım toplantısı yapıldı. Aliağa'da da kurultay tanıtım ve örgütlenme toplantısı gerçekleştirildi.

ÇİĞLİ'DE İŞÇİLER KURULTAY İÇİN BULUŞTU

Saat 14.00'te Çiğli eski Belediyesi kurs salonunda yapılan toplantıya metal, tekstil, inşaat, belediye işçileri ve farklı hizmet sektöründen işçiler katıldı.

Kurultay adına yapılan açılış konuşmasında dünyada ve Türkiye'deki ekonomik ve siyasal krize değinildi. AKP'nin dışarıda savaş politikalarına, içeride ise işçi ve emekçilere dönük saldırı politikalarını sürdürdüğü belirtilen konuşmada işçi ve emekçilerin haklarına dönük saldırılar üzerinde duruldu. Sermayenin gündemindeki son saldırısının, işçilerin iş güvencesinin son kırıntısı olan kıdem tazminatının gaspı olduğu aktarıldı. Sermayenin topyekûn saldırısına karşı topyekûn cevap vermek gerektiği, bu saldırıları tek tek göğüslemenin zor olacağı ifade edilerek bunun için de birleşik sınıf hareketinin önemi vurgulandı. İzmir İşçi Kurultayı'nın, bir araya gelme ihtiyacından ortaya çıktığının altı çizildi.

Kurultay adına yapılan bir diğer konuşmada artan hayat pahalılığı, zamlara değinilerek birlikte mücadelenin, yan yana gelmenin önemine dikkat çekildi. Haziran ayında farklı kurum ve kişilerin yan yana gelerek kurultay hazırlıklarını sürdürdüğü üzerinde duruldu. Bu birlikteliğin sendikalara alternatif olmadığı ifade edilerek sendikaların işlerini yapması için basınç uygulamak gerektiği aktarıldı. Çiğli tanıtım toplantısının bugüne kadar

yaptığı faaliyetler aktarıldıktan sonra canlı tartışmalar yürütüldü.

Toplantıda her konuşmada sınıfın birleşik mücadelesinin önemine vurgu yapılırken, sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyi büyütmek için işçilerin daha çok sorumluluk alması, elini taşının altına koyması gerektiği dile getirildi.

İşçi semtlerinde ve işyerlerinde komiteleşmenin gerekliliği ifade edildi. İşyeri komitelerinin olduğu yerlerde ise işçilere komitenin önemini anlatmaya ve komiteleri işlevselleştirmeye çağrı yapıldı.

Menemen'den katılımların da gerçekleştiği toplantıda, burada da ayrı bir buluşmanın organize edilmesi kararı alındı.

Önümüzdeki dönemde Çiğli'de de her hafta farklı gündemlerle masa açılarak işçi ve emekçileri mücadeleye çağırma, semtlerde, kahvelerde toplantı yapma, sınıfın gündemine ilişkin duvar gazetesi çıkarılması ve bir iletişim ağı kurulması kararlaştırıldı.

ALİAĞA'DA KURULTAY TANITIM VE ÖRGÜTLENME TOPLANTISI

Aliağa'da çeşitli işkollarında çalışan işçiler İzmir İşçi Kurultayı'nın yerel çağrısı ile 3 Kasım Pazar günü saat 15.00'te toplandı. Kriz, işten atılmalar, sendikal bürokrasi, iş cinayetleri, kıdem tazminatının gaspı gibi işçi sınıfına yönelik saldırılar ve Aliağa'ya özgü sorunlar tartışıldı. Verimli geçen toplantı belli sonuçlar eşliğinde bitirildi. Alınan kararlar ise:

1. Genişletilmiş bir toplantı daha örgütlemek
2. İzmir İşçi Kurultayı'nın duyurusunu Aliağa'da daha güçlü örmek
3. İleri bir tarihte kriz ve sonuçları önümlü bir etkinlik düzenlemek

Birleşik Metal-İş Gebze Şube Genel Kurulu üzerine

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın en büyük şubesi durumundaki Gebze Şubesi'nde 27 Ekim günü Genel Kurul gerçekleşti. İki farklı listenin olduğu Genel Kurul'da, son Şube Başkanı Necmettin Aydın'ın listesi 101 oy alırken, kendini muhalif olarak adlandıran Sarkuysan Baştemsilcisi Selçuk Çiftçi'nin öncülüğündeki liste 109 oy alarak yönetime seçildi.

- Öncelikle belirtmek gerekir ki, genel kurul süreçleri, sınıf mücadelesi açısından gerçek bir muhasebeye ve hesaplaşmaya dönüştürülebilmelidir. Bu hesaplaşma, sadece kişiler ve seçimler üzerinden olmamalı, iki genel kurul arası sürecin değerlendirilmesi, dersler çıkarılması ve mücadele programlarının ortaya konulması ile birleştirilmelidir.

- Kazanım olarak ilan edilen sözleşmelere rağmen açlık sınırının biraz üstünde ancak sefalet koşullarına mahkum bırakılan, hakları ellerinden alınan, krizin faturasını ödemek zorunda bırakılan, işten atılan, sendikal bürokrasinin açık-gizli ihanetine uğrayan metal işçilerinde biriken hoşnutsuzluk, dolayısıyla Necmettin Aydın başkanlığındaki yönetime karşı oluşan tepki, muhalif olarak yıllardır şube içerisinde çalışmalar yürüten listeye desteğe dönüşmüştür.

- Bu tepkinin ve hoşnutsuzluğun kaynağı, sendika bürokratları veya şube yönetimi ile sınırlı değildir. BMİS'te hakim olan bürokratik, uzlaşmacı-icazetçi sendikal anlayışın kendisine ve bu anlayışın ortaya çıkardığı ve metal işçilerine kesilen faturaya tepkidir söz konusu olan.

- Birleşik Metal'de demokrasi can çekişmektedir. Muhalif temsilci ve öncü işçilere baskı yapılmakta, muhalefet edenler görevden alınmakta, tehdit ve baskı ile bürokratik mekanizma devam ettirilmektedir. Bunun sayısız örneği bulunmaktadır.

- TİS süreçlerinde metal işçilerinin talepleri ve iradesi yok sayılmaktadır. Grev yasaklarına karşı tutum alınmamakta, yasal sınırlara hapsolünmektedir. İçinde bulunulan kriz döneminde BMİS Gebze Şube'nin üye sayısı 1.000 kişi azalmıştır. Bunların hemen hemen tamamı, krizin faturasının işçilere kesilmesi sonucu işten çıkartılan işçilerdir. Krizin faturası metal işçilerine kesilirken, Birleşik Metal bürokrasisi "Krizin faturasını ödemeyeceğiz!" demekten öteye bir şey yapma-

maktadır.

- Buraya kadar söylediklerimiz sadece Gebze Şube için değil, Birleşik Metal'in merkezinden bütün şubelerine kadar ortaya çıkan bir gerçektir. TM ile imzalanan protokol gelinen son noktadır.

- Genel Kurul süreci tüm bu gerçeklerle hesaplaşılacak bir süreç olabilmeliydi. Ancak, bir kısmının dillendirildiği, mevcut yönetimi veya karşıt listeyi eleştirmek sınırlarında bu gerçeklere başvurulduğu noktada gerçek bir muhasebeden ve ortaya konulmuş mücadele programından bahsetmek zordur.

- 8 yıldır şube başkanı olarak görev yapan Necmettin Aydın, yukarıda Birleşik Metal'e dair söylediğimiz her şeyin birebir muhatabı ve parçasıdır. Ancak ne Gebze Şube'de ne de Birleşik Metal merkezinde sadece kişilerin değişmesiyle sorun çözülebilir. Bürokratik sendikal anlayışın yıkılması salt kişilerin değişmesiyle olanaklı değildir. Tabandan örgütlenen süreçler ile metal işçilerinin inisiyatif alması, mücadele içinde bilinç ve eylem düzeylerinin gelişmesi ile inşa edilecek devrimci sınıf sendikacılığı anlayışı sayesinde olanaklı olan gerçek bir değişim gerekmektedir.

- Bu noktada Genel Kurul'da muhalif olarak seçime katılan temsilcilerin yaptığı konuşmalarda şube politikaları, Genel Merkez genel olarak dışta tutularak işçi çıkarma süreçleri, TİS süreçleri, örgütlenme süreçleri eleştirildi. İşçi çıkarmasının hiçbir şekilde olağanlaştırılmaması, örgütlenme süreçlerinin daha sağlam ve birkaç kişiye sıkıştırılmadan oluşması, TİS süreçlerinin ve genel olarak sendikal işleğin daha şeffaf olarak işlemesi üzerine konuşmalar yapıldı. Elbette bu konuşmaların ve değişim iddiasının tutarlılığını gelecek dönem pratikleri gösterecektir.

- Ancak bu değişimi gerçekleştirme iddiası, dolaysız olarak Birleşik Metal merkez yönetimine karşı da sözünü esirgememeyi, onu da hedef almayı gerektirmektedir. Zira, değişmesi gereken sadece şube yönetimi veya şube yöneti-

minin anlayışı değil, toplamında Birleşik Metal'de var olan sendikal bürokratik anlayıştır. Bu yeni yönetimin bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde geri durduğu bir noktadır ve önemli bir zayıflıktır.

- Kendilerini yıllardır muhalif olarak adlandıran Selçuk Çiftçilerin sınıf sendikacılığı şiarıyla hareket etmeleri, sendikal bürokrasiye karşı söylemleri ile sözleşmelerin işçinin onayı olmadan imzalanmayacağı vb. sözleri anlamlıdır. Ancak sınıf sendikacılığını hayata geçirmek tabanda örülecek süreçlerle mümkündür. Şube seçimlerini kazanmış olmak böylesi adımları atabilme olanağını sağlamaz. Bu olanak, taban iradesinin açığa çıkarılması ile ortaya çıkabilir.

- Denilebilir ki metal işçilerinin bilinç ve örgütlülük düzeyi zayıftır, artık yönetimdeyiz, bu adımları atacağız. Elbette bu adımları atmak fazlasıyla anlamlıdır. Ancak unutmamak gerekir ki, yeni seçilen yönetim, yıllardır Gebze Şubesi'nde önemli ve belirleyici fabrikalardaki temsilcilerden oluşmaktadır. Şimdiye kadar metal işçisinin bilinç, örgütlülük ve eylem düzeyinin gelişimi noktasında atılmayan her adımın birebir muhatabı durumundadırlar. Bu adımları sendikal bürokrasiden bekleyemeyeceğimiz noktada, sınıf sendikacılığını savunanların kendi fabrikalarından başlayarak bu adımları atma iradesi göstermiş olmaları gerekmektedir. Bizim eleştirdiğimiz, iddianın kendisine değil, iddiayı hayata geçireceklerin şimdiye kadarki mevcut pratiğinin zayıflığıdır. Bu aşılmaz değildir elbette. Ancak şimdiye kadar seçimi kazanma endekli yürütülen çalışmaların, bu adımların seçim sonrasında ertelenmesinin zafiyet yaratacağı açıktır.

- Gebze Şube kapsamındaki fabrikalarda yaşanan bütün süreçlerin sorumlusu olarak Necmettin Aydın'ın gösterildiği bir Genel Kurul gerçekleşti. Elbette Aydın, temel sorumlulardan biridir ve de bulunduğu konum ve temsil ettiği anlayış üzerinden ondan sınıf mücadelesini güçlendirecek adımlar atmasını beklemek

hayalcilik olacaktır. Ancak bütün süreçleri Necmettin Aydın ve eski yönetimin sorumluluğunda görmek, kendimizi dışta tutmak doğru bir yöntem değildir. Bu eleştirilere karşı Necmettin Aydın, "Siz de temsilcisiniz. Önüne geçseydiniz. Ben miyim tek suçlu!" diyebilmiştir. Elbette, sendikal bürokrasinin atmadığı adımları atmaya çalışmak, sermaye tarafından da sendikal bürokrasi tarafından da hedefe konulma sonucunu doğuracaktır. Bu adımları taban inisiyatifini açığa çıkartarak atmadığımız sürece bedel ödemeyi de gerektirecektir. Ancak bu, sınıf mücadelesinin bir gerçeğidir.

- Sınıf sendikacılığının söylemden ibaret kalmaması, taban inisiyatifinin açığa çıkartılmasına bağlıdır. İstisnasız her bir işçinin sendikal süreçlerin de mücadele süreçlerinin de parçası haline getirilmesi ile olanaklıdır. İşçilerin mevcut bilinç düzeyleri ile bundan uzak duruyor olmaları bir bahane olamaz. Bunu kıracak olan öncü işçilerdir aynı zamanda. Söylemimiz, bireysel iradi çabamız ne olursa olsun tek başına yeterli olmayacaktır. Bahsettiğimiz, işçileri peşimize alıp yürümek değil, yürünmesi gereken yolu, onlarla yürümektir, inisiyatif almalarını sağlamaktır. Birleşik Metal üyesi işçilerin yarısından fazlasının sendikal eğitimlere katılmadığı, katılanların da çoğunluğunun 1-2 eğitime katıldığı gerçeği, sendikayı kendi dışında görmesi sadece işçilerin mevcut durumu ile açıklanamaz. Bunda en büyük sorumluluk bilinçli bir tercihle hareket eden sendikal bürokrasidedir. Taban iradesinin açığa çıkartılması kendi sonlarını hazırlayacaktır. İşletilen bütün eğitim süreçlerini ve komite toplantılarını da uzlaşmacı-icazetçi anlayışlarını işçilere aşılamanın, işçileri ikna etmenin araçları olarak kullanmaktadırlar. Bunu kırabilmek tekrardan tabana dönmeyi gerektirmektedir.

- Metal Fırtına bunun en somut örneğidir. Metal işçilerinin neleri başara bileceğinin, mevcut bilinç düzeylerine takılmamak gerektiğinin, doğru müdahale ile gücünün nasıl açığa çıkacağına göstergesidir. Bosch sürecinden başlayarak Metal Fırtına'da ve sonrasında dönemde Birleşik Metal'in aczi ve tutumu ortadayken, bunun muhasebesinin yapılmadığı bir Genel Kurul kabul edilemezdir. Metal Fırtına'dan geriye bir tek

ZF Sachs'ın kaldığını, sendika değişimini burada başarıya ulaştırdıklarını ifade etmeleri, Metal Fırtna'dan hiçbir şey anlamadıklarını, Metal Fırtna'yı bir sendika değiştirme hareketi sınırlarında gördüklerinin, görmek istediklerinin kanıtıdır.

- Sendikal bürokrasinin sendikalarımızdan def edilmesi, sadece kişilerin tutum alması ile olanaklı değildir. Bu tutumun mekanizmalar ve tüzük üzerinden güvenceye alınması gerekmektedir. Bürokrasinin alt edilmesi aynı zamanda işçiye sorulmadan sözleşme imzalanamaz maddesinin tüzüğe geçmesinden, iki dönem üst üste aynı göreve gelememeye kadar önlemler alınması vb. adımlar ile olanaklıdır. Bu adımları kişilere bırakırsak, niyetlerden bağımsız güvenceye alamamış oluruz. MİB'in sendikal ilkelerini birçok vesileyle ortaya koyduk. Burada açmaya gerek olmadığını düşünüyoruz.

- Yıllardır şube içerisinde muhalif olarak bilinen Engin Kulu'nun, yıllardır eleştirdiği eski yönetimin listesinden aday olmasına da bir şeyler söylemek gerekir. Fikirleri neden değişmiştir de eleştirdikleri yönetimle hareket etmeye karar vermişlerdir? Yıllardır eleştirdikleri anlayış mı değişmiştir? Elbette hayır. Değişen tek şey bu Genel Kurul'da koltuk sahibi olma olanağıdır. Bu olanak sadece Engin Kulu'ya değil, EMEP'e sunulmuş bir olanaktır. Bu koltuk uğruna birçok fabrikada bürokratik kimliği açık olan Necmettin Aydın'ı destekleyeceklerini, bunu da artık yönetimde olma imkanları olduğu için yaptıklarını açıktan ifade etmişlerdir. Koltuk hesabı yapan, reformist anlayışların ilkesizliği Genel Kurul'da ayyuka çıkan başka bir noktadır. EMEP'li işçilerin fabrikalarda açıktan çalışmasını yapmasına rağmen, açıktan savunacak cesareti bulamıyor ve halen Genel Kurul'a dair sessizliklerini koruyor olmaları aldıkları ilkesiz tutumu savunmadıklarını göstermektedir.

- Sonuç olarak işçilerin sendikal bürokrasiye ve ihanete karşı biriken tepkinin, mevcut yönetime muhalif olarak ortaya çıkan listeye desteğe dönüştüğü bir Genel Kurul'u geride bıraktık. Bu yeni seçilen yönetim için de uyarıcı olmalıdır. Bu tepkinin genel kurul salonlarının dışına çıkması, fabrika zeminlerinde güç olması için çaba sarf edilmesi öncelikli görevimiz olmalıdır. Yeni seçilen yönetimin bu noktada alacağı tutum, sınıf sendikacılığı yönünde atacağı adımlar için de belirleyici olacaktır. Sınıf sendikacılığı söyleminin lafta kalmaması için belirttiğimiz zayıflıkların ve zafiyet alanlarının aşılması gerekmektedir. Bu da kişilerin iyi niyetiyle olanaklı değildir. Taban iradesinin açığa çıkacağı somut adımlarla olanaklıdır.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Sermaye sınıfı daha ağır kölelik koşullarına niyetli

Haklarımız ve geleceğimiz için harekete geçelim!

Ücretli köleliğe mahkum edilmiş işçilerin yaşamlarını daha da kötüleştirecek saldırılar kapıdadır. Bu nedenle gerek sermayenin ve AKP'nin saldırılarına gerekse sendika bürokratlarının engelleyici tutumlarına karşı işçiler taban örgütlenmelerinde güçlerini birleştirmeli, fiili-meşru mücadele yolunu tutmalıdırlar.

Sermaye sınıfı, işçilerin ücretli kölelik koşullarını hafif buluyor ve daha ağır kölelik istiyor. Sermayenin bu istemini, geçtiğimiz günlerde, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun (TİSK) ve Metal Sanayicileri Sendikası'nın (MESS) yönetim kurullarında başkanlık yapan Koç Holding İnsan Kaynakları Direktörü Özgür Burak Akkol dile getirdi. Esnek çalışmanın yaygınlaştırılmasını isteyen kapitalistler, işçi sınıfına daha fazla kölelik dayatmak niyetindedir.

Sermayenin niyetleri arasında, deneme süresini 6 aya çıkarmak; kısmi süreli çalışmalarda fazla sürelerle çalışma ve fazla çalışma yasaklarını kaldırmak; çağrı üzerine çalışmada, asgari 20 saatlik çalışma süresini uzatmak; 3 ay olan kısa çalışma ödeneği süresini en az 6 aya çıkararak, işçi onayı şartını kaldırmak ve çalışılmayan cumartesi günlerinde telafi çalışması yaptırabilmek; özel istihdam bürolarıyla "ödünç iş ilişkisi" uygulamasında süre ve konu sınırlamalarını kaldırmak gibi, işçilerin mevcut durumlarını daha da kötüleştirecek, hak kaybına uğratacak başlıklar var. Bu niyetleri gerekçelendirirken de krizi bahane ederek, esnek çalışmanın "özellikle" önemli ol-

duğunu söylüyorlar.

Kapitalistler sınıfı ve onların bir dediğini ikiletmeyen AKP iktidarı, krizi bu şekilde fırsata çevirerek, işçi sınıfına ağır darbeler vurmaya hazırlanıyor. Zaten patronlara SGK prim ve asgari ücret desteği yapılmakta, zorunlu arbuluculuk, zorunlu bireysel emeklilik sistemi (BES), kiralık işçilik düzenlemeleri ile patronlar ihya edilmektedir. Bunlara ek olarak vergi muafiyetleri, teşvikler, işsizlik fonunun yağmalanması gibi "kıyaklarla" sermayeye hizmette kusur etmeyen Erdoğan-AKP iktidarı, kıdem tazminatı hakkının fona devriyle gaspını da ajandasında tutmaktadır.

Peki, işçi sınıfına kapsamlı saldırıların gündemde olduğu böylesi bir süreçte sendikaların ajandalarında ne var? Bir kez daha görülmektedir ki koca bir hiç! Zira işçi sendikalarına çöreklenmiş bürokratlar, "Birlikte mümkün Türkiye" sloganıyla örgütlenen "Ortak Paylaşım Forumu"nda sermaye temsilcileriyle kol kola poz vermekle meşguller. Kuşkusuz bu tablo, sınıf mücadelesini sermayeyle masa başı "sosyal diyalog"dan başka bir şey olarak düşünemeyenler için şaşırtıcı değildir. Zira şimdiye kadar yaşanan hak gasplarını sessizlikle geçirenler, en faz-

lasından bir iki açıklamayla yetinenler, bundan sonra da aynı işbirlikçi çizgiyi izleyeceklerdir.

Bu tabloda işçi sınıfının tabandan birliğine, bağımsız inisiyatifine ve mücadelesine güvenmekten başka seçeneği yoktur. İşçi sınıfı haklarını ve geleceğini etkileyen böylesi ciddi saldırılar karşısında sessiz kalmamalı, harekete geçmelidir, yoksa yarın çok geç olabilir.

Şüphesiz ve yazık ki işçi sınıfının büyük bir çoğunluğu sendikal anlamda bile bir örgütlülükten yoksundur. Sendikalı kesimin iradesi ve eyleme geçme kapasitesi ise bürokratlarca bloke edilmektedir. Ne var ki ücretli köleliğe mahkum edilmiş işçilerin yaşamlarını daha da kötüleştirecek saldırılar kapıdadır. Bu nedenle gerek sermayenin ve AKP'nin saldırılarına gerekse sendika bürokratlarının engelleyici tutumlarına karşı işçiler taban örgütlenmelerinde güçlerini birleştirmeli, fiili-meşru mücadele yolunu tutmalıdırlar. Herhangi bir sendikaya üye olmayanlar da dahil, işçiler tabandan oluşturdukları birliklerle fiili-meşru mücadele yolunu seçerek, saldırılara karşı durabilecek güce erişebilirler. Ve sermayenin saldırıları ancak işçilerin birlikte verecekleri bu mücadeleler sayesinde püskürtülebilir.

Devrimci taktik

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Kasım 2019 tarihli 320. sayısında yayınlanmış metnin ilk bölümüdür...)

Burada **Devrimci Taktiğin Sorunları** başlığı ile yayınladığımız iki bölümlük metin, **TKİP MK** bünyesindeki yazışmaların ürünüdür. Yazışmanın ve dolayısıyla tartışmanın tüm kapsamı, **TKİP MK'nın** yakın zamanda parti örgütüne sunduğu **Partiye Rapor'dan** alınmış aşağıdaki sunumda var. Sunum burada herhangi bir özel açıklama yapmamızı gerektirmeyecek açıklıktadır...

İSTANBUL SEÇİMLERİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİN SORUNLARI

11- İstanbul seçimlerine ilişkin olarak kamuoyuna açıklanan politikanın parti saflarında yer yer yol açtığı kafa karışıklığından muhtemelen tüm parti haberdardır. Bu karışıklığa ilişkin ilk bilgilerin yansıması üzerine, sözkonusu metni kaleme alan yoldaş buna ilişkin olarak iki mektup yazdı. MK bünyesinde mektupların ileri kadrolara ya da partinin tümüne de sunulması ya da aynı doğrultuda parti yayınlarında konunun incelenmesi önerileri gündeme geldi. Bu öneriler bir sonuca bağlanmadan İstanbul seçimleri gündemden çıktı. Ama hiç değilse partinin kendisi için, İstanbul seçimlerinin bazı yoldaşlarda yol açtığı kafa karışıklığından dolayı mektupların ele aldığı konular önemini korudu.

Mektuplar MK içi yazışma kapsamında olduğu için, orijinal biçimleri özel bölümler ve açıklamalar içermektedir. Doğal olarak ileri kadrolara ya da partinin tümüne sunulmaları durumunda bu özel bölüm ve açıklamalardan arındırılacaklardı. Fakat genişletilmiş merkezi toplantıya [Ara Konferans] orijinal biçimleriyle sunuldu. Genişletilmiş merkezi toplantıdan ise mektupların özel bölüm ve açıklamalardan arındırılarak tüm partiye sunulması kararı çıktı. Duruma göre metinlerin Merkez Yayın Organı'nda yayınlanması da halen gündemde olan bir konudur.

Mektupların orijinal biçimi, genişle-

tilmiş merkezi platforma onları kaleme alan yoldaş tarafından yeni özel açıklamalarla sunuldu. Burada yer yer bazı parti üyelerinde yaşanan düşünsel karmaşa ile buna zamanında müdahale edilememesine ilişkin olarak MK'nın kendi iç iletişimindeki bazı sorunlara yer verildi. Parti içi illegalite nedeniyle burada bunların tamamına değil fakat yalnızca aşağıya alacağımız kadarına yer verebiliyoruz.

MEKTUPLAR ARA KONFERANS'A SUNULURKEN YAPILAN AÇIKLAMADAN...

(...) İstanbul İK'nın genel il raporunda yer alan aşağıdaki pasajlar, yaşanan düşünsel karışıklığın kaynağı konusunda yeterli bir fikir veriyor:

"Seçim açıklamasında ilkesel tutumumuz nesnel durum değerlendirmesi üzerinden ortaya konulmuştur. Fakat CHP ve adayının rolü daha geniş yer alsaydı ve komünistlerin sandık tutumuna vurgu yapılsaydı, tartışmalar yaşanmazdı diye düşünüyoruz. Bunları açıklamanın zayıflığı olarak değil eksikleri olarak görüyoruz."

"Denebilir ki, bizim için seçim çalışması sandık tutumu değildir, seçimler üzerinden yoğunlaşmış bir siyasal çalışma-kampanya dönemidir. Fakat söz konusu seçim olunca, asıl olan siyasal çalışma olsa da, bunun bir parçası olarak sandık tutumunu ifade etmek de önemli diye düşünüyoruz. Başta yoldaşlarımız olmak üzere tüm çevre-çeper güçlerimiz açısından bir soru işareti oluşmaması için, sandık tutumumuzun daha net açıklanması daha işlevsel olurdu diye düşünüyoruz."

"İlimizde kadrolara yönelik olarak yapılan özel seçim toplantısında sandık tutumuna dair daha açık vurgular yapıldı. Komünistlerin hiçbir düzen partisine ve adayına çağrı yapmayacakları açıklıkla ifade edildi. Bu ifadelerin açıklamalarımızda da aynı açıklıkla olması iyi olurdu. Bunların açıklamada olmaması sebebi ile asıl öne çıkarılması gereken vurgular,

tespit ve değerlendirmeler, sandık tutumu tartışmasının gölgesinde kaldı diyebiliriz.

"1975 meselesinin açılmasının ihtiyaç olduğu da ortada. 1975 örneğinin olduğu paragrafta ifade edilenler üzerinden İmamoğlu'na oy çağrısı yapıldığı en fazla tartışılan konu oldu."

Kuşkusuz ilgili metinde, bu Ekrem İmamoğlu'na oy vermek anlamına da gelmiyor ifadesi aynı açıklıkla yer alabilirdi ve belki de bu durumda yine de bazı tartışmalar olsa bile bu denli bir karışıklığa yolaçmazdı. Ama bu durumda da saptanan taktik politikanın ruhuna aykırı hareket edilmiş olurdu. Saptanan politika diyor ki, bu bizim için bir seçim değil, fakat bu vesileyle dinci-faşist iktidarın iç yüzünü sergileme fırsatıdır. 1975'de, biz o dönemin devrimcileri, hiç de kime oy verilmesi ya da verilmemesi gerektiği üzerinde durmamıştık. Biz Faik Türlen'in 12 Mart'ın eli kanlı bir işkenceci paşası olduğunu emekçi kitlelere anlatmaya bakmıştık. Bu bir seçim faaliyeti değil, 12 Mart faşizmine karşı tümüyle bir siyasal teşhir kampanyası idi.

İstanbul seçimlerine ilişkin politikanızın da özü buydu. Bizim, yani biz sınıf devrimcilerinin işi, İstanbul seçimlerini yenileyerek konumunu güçlendirmeyi, böylece giderek kalcılaştırmayı amaçlayan dinci-faşist iktidarın iç yüzünü sergilemeye yoğunlaşmak olmalıydı. Bu bir seçim kampanyası değil, seçimin oluşturduğu özel atmosferde yürütülen siyasal bir kampanya olacaktı. Bu kampanyanın sonuçlarının seçimde kime (İmamoğlu, Maçoğlu ya da bir başkası...) yarayacağına ise esasa ilişkin bir önemi yoktu. Bizim kurduğumuz siyasal eksen üzerinden bu yalnızca bir ayrıntı idi. Önemli olan Tayyip Erdoğan'ın (Binali Yıldırım'ın değil!) kaybetmesi idi. Ve bizim kendi konumumuz üzerinden bu sonuca katkımız, dinci-faşist iktidarın teşhirine yoğunlaşmak üzerinden anlamını bulacaktı. Ama bu arada İmamoğlu'na da oy vermeyin demek, kurduğumuz eksenin gerisin geri İstanbul seçimlerine indirgemek anlamına gelirdi ki, yinelıyorum, bu da saptanan

politikanın tüm ruhuna aykırı olurdu.

İlgili değerlendirmenin hangi koşullarda yazıldığı birinci mektubun girişinde var. Kuşkusuz daha rahat koşullarda yazılmış olsaydı, kendini çok daha iyi anlatabilirdi ve özellikle kafa karıştırıcı olabilen belirsizlikler en aza indirilebilirdi. Olayın kendisi benim için de uyarıcı önemli bir deneyim oldu. (...)

Genişletilmiş merkezi platformda [Ara Konferans] mektuplar doğal olarak ilgiyle karşılandı. Katılımcı yoldaşlardan birinin toplantı üzerine yaptığı yazılı değerlendirilmede yer verdiği şu düşünce, bir bakıma toplantının genel eğilimini de özetlemektedir:

"Seçimler üzerinden sunulan ek metinlerin anlamlı ve gayet açıklayıcı olduğu kanaatindeyim. Mektuplardaki çerçeveyi yayınlarımızda seçim dönemi işleyebilseydik, iç ve dış tartışmalara güçlü yanıtlar vermiş olurduk. Metinlerin partiye sunulması ve metinlerdeki çerçeve ekseninde dışa dönük çeşitli metinlerin yayınlanması anlamlı olacaktır..."

Tüm özel bölümlerinden arındırılmış biçimiyle sözkonusu iki mektubu ekte partiye sunuyoruz. Bunun ve bu zeminde yürütülecek eğitim ve tartışmaların partide devrimci taktiğin sorunlarının daha derinden kavranmasını kolaylaştıracağını umuyoruz.

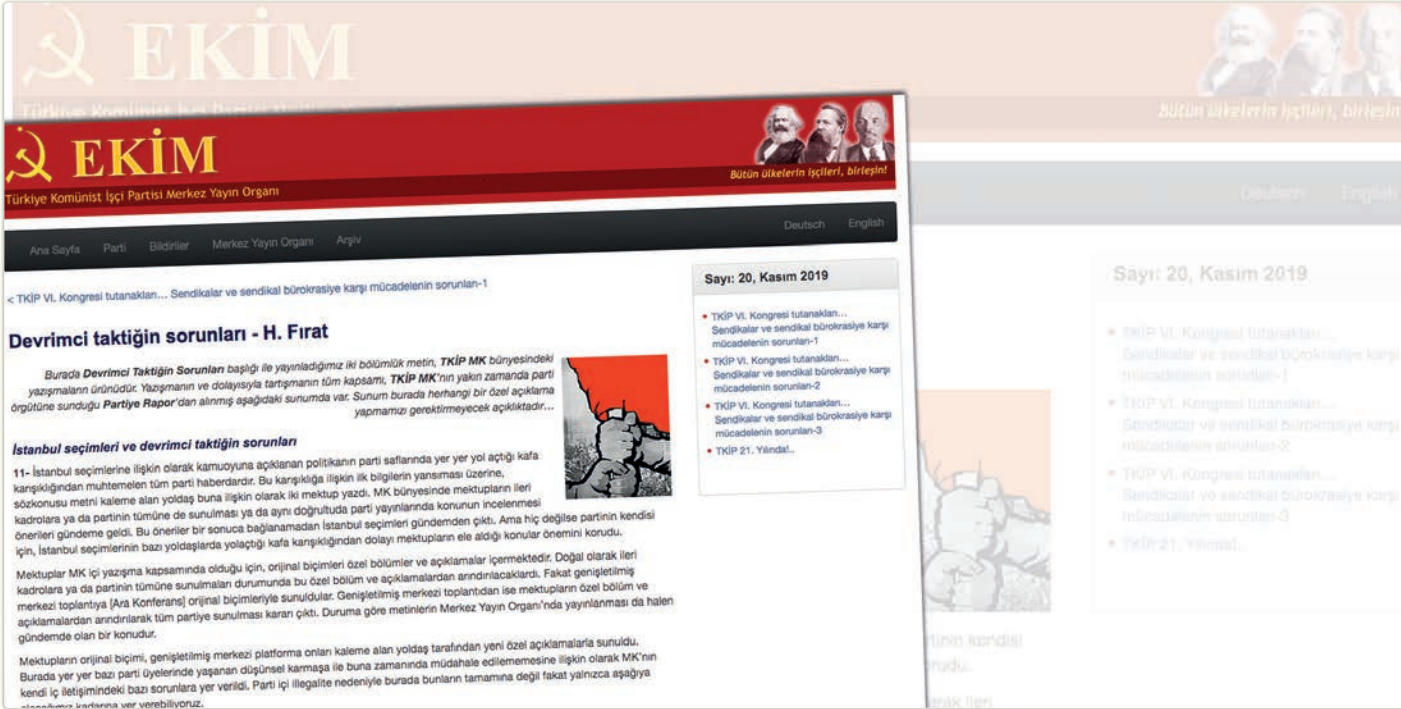
BİRİNCİ MEKTUP (23 MAYIS 2019)

(...)

"Sorunumuz"u önce somut biçimde ve sonra genel planda en kısa cümlelerle özetlemeye çalışacağım... İstanbul Seçimleri metni, bu başlığına rağmen ve daha ilk maddesinde, bu gerçekte bir kent belediyesi seçimi değil fakat siyasal bir boy ölçüşmedir artık diyor ve ekliyor: Üstelik ülke çapında! İkinci madde bu boy ölçüşmenin görünürdeki değil fakat gerçek taraflarını tanımlıyor ve bitişinde özetliyor: "Özetle farklı türden toplumsal katmanları dinci-faşist iktidara karşı aynı heyecanda birleştiren, bir nebze olsun nefes alabilmek, giderek de bugünkü

ğün sorunları-1

H. Fırat

korku atmosferini parçalamak isteği ve özlemidir.”

Metnin bu iki kısa maddesinde uzun sayfalara sığdırılabilecek bir siyasal tahlilin en özet bir biçimde sunulduğu var gerçekte. İstanbul seçimlerinin tekrarlanması son derece somut bir siyasal olay. Bu olay karşısında doğru devrimci bir siyasal tutum alabilmek için öncelikle onu bu somutluğu içinde tahlil edip gerçek anlamını açığa çıkarmak gerekirdi.

Yapılan budur ve hepimizin çok iyi bildiği gibi, “gerçek her zaman somuttur.” Gerçekliği bu somutluğu içinde bilince çıkarmadığımız sürece, herhangi bir politik tutum saptama, dolayısıyla devrimci politika yapma şansımız da kalmaz. Devrimci ilkelerimizi ya da bakış açımızı herhangi bir biçimde somutlamak olanağı bulamayız. Böyle durumlarda “Tek yol devrim!” ya da “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmedir!” demek ve bununla kalmak, gerçekte hiçbir şey söylememekle aynı anlama gelir. Zira bunlar bizim devrimci stratejik şiarlarımızdır; onları birer propaganda şiarı olarak her yerde ve her zaman coşkuyla haykırabiliriz, bunu İstanbul seçimleri vesilesiyle de yapabiliriz ve yapmalıyız. Ama yalnızca propaganda yapmış oluruz. Oysa biz somut bir politik

olayla yüz yüzeyiz ve Lenin’in bu gibi durumlarda özellikle gözettiği gibi, devrimci politik süreci ilerletecek ya da onun önünü açacak somut bir devrimci politik tutum belirlemek durumundayız. Zamanla kaçınılmaz olarak sekterleşecek dar bir propaganda grubu olmaktan çıkıp sınıfın gerçek devrimci partisi olabilmemiz, bu alandaki yeteneğimiz ve başarımızla sıkı sıkıya ilintili olacaktır.

Metnin ilk iki maddesi, basit bir parlamententer seremoniyle değil fakat sonuçları bakımından işçi sınıfı ve toplumsal muhalefet için de son derece önemli bir siyasal sorunla karşı karşıya olduğumuzu bildiriyor bize. Bu belirleme, bizim bu somut siyasal sorun karşısında etkin bir taraf olmamız gerektiği anlamına da geliyor.

Bunu nasıl yapabileceğimizi açıklığı kavuşturmak ya da bu somut durumda devrimci siyasal sürecin önünü açmak amacı çerçevesinde neye odaklanmamız gerektiği sorusuna yanıt bulabilmek içinse metnin 5. ve 6. maddelerine bakmamız gerekiyor. Metni ekte gönderiyorum, özel tarzda okunmuş biçimiyle. Sözü geçen maddelerdeki en önemli belirlemeleri alt alta sıralayalım:

“... yenilenecek olan İstanbul seçimle-

rini bir kez daha kaybetmek, dinci-faşist iktidar için bu kez gerçekten sonun başlangıcı olacaktır...”

“AKP, İstanbul gibi bir kentte muhtemel bir ikinci yenilgiyi göze alarak gerçekte bir kumar oynamıştır. Fakat bu onun için bir tercihten çok bir zorunluluktur. Seçimi keyfi bir biçimde iptal etmesi gücünün değil gerçekte zayıflığının bir göstergesidir. Amacı yenilenecek seçimi kazanarak bu zayıflığı bir ölçüde olsun dengelemektir. Bunu başarırsa bu onu bir dönem için rahatlatacak, içindeki çatlakları bir süre için geri plana itecektir. İstanbul seçimlerinin İstanbul’dan öte kazandığı siyasal mahiyet ve önem aynı zamanda buradan gelmektedir.”

“AKP, yenilenecek İstanbul seçimlerini kazanarak tüm bunların politik ve moral yükünden bir dönem için kurtulmayı hedefliyor. Fakat tersinden, başvuracağı her türlü kirlî yol ve yöntemle rağmen kaybederse, iktidar meşruiyetini yitirmekle kalmayacak, yarattığı korku atmosferinde artık onarılması kolay olmayacak büyük gedikler açılacaktır. Böyle bir gelişmenin devrimci siyasal mücadele ve işçi sınıfı hareketinin seyri bakımından anlamı ve önemi yeterince açıktır.”

“Bütün bunlardan çıkan sonuç, zaten yeterli açıklıkta çıkarmış bulunduğunuz gibi, İstanbul seçimlerini yitirmesinin dinci-faşist iktidara onarılması zor bir büyük darbe olacaktır. Bu tespitin bizim için anlamını ve önemini tam olarak değerlendirebilmek için yukarıdaki son cümlede dile getirilen düşünce üzerine derinlemesine düşünmek zorundayız: “Böyle bir gelişmenin devrimci siyasal mücadele ve işçi sınıfı hareketinin seyri bakımından anlamı ve önemi yeterince açıktır.”

Bu gerçekten herkes için yeterince açık mıdır, doğrusu bundan emin değilim. Politika yapma tarzımızdaki yapısal zayıflık halen de tartıştığımız ve uğraştığımız bir sorun. 8 Mart ve kadın hareketi üzerine tartışmalar kongrede bunun yeni bir örneği olmuştu ve orada yaratılan açıklıklara rağmen hala da darkafalılıkla ısrar edenler var aramızda.

Metnin 8. Maddesi partinin bu seçimlerde izlemesi gereken somut politikanın bütün bir özünü ve içeriğini veriyor, lafı dolandırmadan, herkesin anlayabileceği en açık sözlerle: “... Sorun hiçbir biçimde Ekrem İmamoğlu’nun İstanbul Belediye Başkanlığına seçilmesi değildir. Sorun bu seçimlerde onun karşısındaki gerçek aday olan Tayyip Erdoğan’a oynadığı büyük kumarı kaybettirmektir. Dinci-faşist iktidarın yeni bir politik ve moral darbe almasıdır...”

Bu denli açık sözler ve dolayısıyla tutum karşısında, kafa karışıklığı nereden doğuyor peki? Sizin yazdıklarınızdan bu soruya iki yanıt çıkıyor:

1- Bu tutum, Ekrem İmamoğlu’na dolaylı destek anlamına gelmiyor mu?

2- Böyle bir tutumu, “referandum sürecinde olduğu gibi sandık tutumuyla (da) birleştirmek” gerekmez mi?

İlkinde yanıtım: Hayır bu tutum “Ekrem İmamoğlu’na dolaylı destek anlamına” gelmiyor. Dolaylı da olsa “destek” etkin bir tutumu ima ediyor. Devrimci bir partinin herkese mavi boncuk dağıtan ne akar ne kokar bir burjuva politikasına “dolaylı” da olsa herhangi bir destek vermesi sözkonusu olamaz. Sorunu böyle anlamak, metindeki konuluş

tarzını anlamamak demektir. Metin bu seçimin tüm önemi kimin kazandığından değil, kimin kaybetmesi gerektiğinden geliyor diyor. Kazanan İmamoğlu ya da Maçoğlu olabilir, her iki durumda da bunun esasa ilişkin bir önemi yok. Oysa dinci-faşist iktidarın kaybetmesinin önemli siyasal sonuçları olacaktır.

Elbette dinci-faşist iktidara karşı başarılı bir seçim kampanyası, sonuçta sandıkta İmamoğlu'na yarayacaktır. Ama bu bir destek değil kendiliğinden bir sonuçtur. Bunlar temelden farklı şeylerdir. İlki etkin bir tutumu, ikincisi kendiliğinden bir sonucu anlatır. Bu türden kendiliğinden etki ve sonuçlar politik yaşamın ve mücadelenin doğasında vardır. Bunlardan kaçınılamaz ve bunlardan kaygı duyarak doğru devrimci bir politikadan geri de durulamaz.

Metnin 7. Maddesi nostalji olsun diye değil fakat bu meselenin çok açıklayıcı bir tarihsel örnek üzerinden anlaşılabilmesi için bu kısacık metne yerleştirildi. 1975 Ekim'inde İstanbul'da dönemin devrimcileri Besim Üstünel için hiçbir sorumluluk üstlenmediler, ama seçimlerde onun rakibi olan Faik Türün'e karşı haftalarca süren geceli gündüzlü bir anti-faşist kampanya yürüttüler. Bunun seçim sandığı üzerinden sonuçları olduğu gibi Besim Üstünel'e yaradı kuşkusuz. Ama o somut durumda bunun bir önemi yoktu. Kimin seçileceği değil, seçilmeyeceği önemliydi. **"Seçimlerin sonuçları dönemin devrimci mücadelesi için politik ve moral açıdan çok önemliydi. ... Sonuçta 12 Mart'ın işkenceci faşist paşası seçimlerde ağır bir hezimete uğradı. Devrimciler seçimleri 12 Mart faşist cuntasıyla politik ve moral bir hesaplaşmanın fırsatı olarak kullanmışlardı."**

İkinci soruya geçiyorum. Böyle bir tutumu, "referandum sürecinde olduğu gibi sandık tutumuyla (da) birleştirmek" gerekmez mi? Hayır gerektirmez!

Zira ikisinde kurulan "sandık" farklılıklar taşıyor. İlkinde işçilere ve emekçilere, referandum sandığına gidiniz ve şu şu gerekçelerle "hayır!" deyiniz diyebiliyorduk. Herkesin "hayır"ı farklı bir anlam taşıyordu ve herkes kendi adına ve kendi anladığı anlamda "hayır" diyordu! Oysa şimdiki "sandık"ta adaylardan birinden birine "evet" demek için sandığa gidilebiliyor. İşçilere sandığa gidin ve İmamoğlu'na "evet" deyin diyemeyiz. Örneğin 1874 gibi erken bir tarihte Engels'in böyle durumlarda bunu diyebileceğini biliyoruz. 1921'de Lenin'in İngiliz komünistlerine benzer anlama gelebi-

lecek bir tutum önerebileceğini biliyoruz. Komintern 7. Kongre'sinden sonra bunun yaygın şekilde yapıldığını, giderek işin adeta çığırından çıktığını ve Eurokomünizme varan tarihsel akıbetin tam da buralardan kök aldığı da biliyoruz. Ama biz bunu yapamayız. Çünkü biz **yüz sene sonrasını yaşıyoruz, bütün bu deneyimlerin tarihsel sonuçlarını biliyoruz** ve daha 1992'den beri de kamuoyu önünde **açıklıkla ve yüreklilikle** eleştiriyoruz. (...)

Gene de soru ortada duruyor diyebilirsiniz: Sonuçta işçilere ve emekçilere sandıkta ne yapın diyeceğiz? Yanıtım çok basit: Bir şey dememiz gerekmiyor. Biz

kampanyamızı tümüyle siyasal düzlemde tutup sorunun bu yanıyla ilgilenmeyeceğiz. Bu olamaz mı? Elbette olur. Nitekim 24 Haziran Cumhurbaşkanlığı seçiminde oldu bile:

"10- Seçimlerde kitlelere sonuçta sandıkta ne yapmaları gerektiğine ilişkin somut çağrı, genellikle seçim politikasının en önemli ve öncelikli yönü kabul edilir. Gerçekte bu parlamentarist bakış açısının ürünü ve ifadesi bir önyargıdır. Esas olan her zaman temel gerçekleri ve devrimci çıkış yolunu emekçi kitlelere anlatmak, onları örgütlü mücadele alanına çekmeye çalışmak, seçimlerden de tam da bu amaçla yararlanabilmektir. Ötesi güncel açıdan esasa ilişkin bir sorun değildir. Zira devrimcilere yakınlık duyan kitleler bile çoğu kere kısa dönemli kaygılar ve beklentilerin etkisi altında oylarını kullanma yoluna giderler. Dolayısıyla asıl önemli olan, seçim atmosferinden de en iyi biçimde yararlanarak, onlara anlamı ve önemini yarın çok daha iyi anlayabilecekleri gerçekleri en iyi biçimde anlatabilmektir..." (Parti Açıklaması, 8 Mayıs 2018)

Sorunun metin üzerinden konulan çerçevesi üzerinden size söyleyebileceklerim bundan ibaret. Metnin somut içeriğinden öteye de söyleyebileceklerim var, ama yazık ki şu an vaktim yok. (...) Umuyorum ki bunu birkaç gün içinde yapar, tamamlayıcı ikinci bir mektup olarak gönderirim. Burada konu seçimler bağlamı üzerinden program-politika, strateji-taktik, devrim-reform vb. ilişkiler olacak. Engels ve Lenin değinmelerime de açıklık getirmiş olacağım. Ayrıca hatırlıyormuşsunuz, bu konuya gerçekte son kongrenin ilgili gündeminde (yerel seçimler) girmiş ve önemli bazı noktaların altını çizmiştim. Bunlara da yeniden değinmiş olacağım.

(...)

23 Mayıs 2019

Ekim'in 320. sayısı yayınlandı

TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*'in Kasım 2019 tarihli 320. sayısı yayınlandı.

Ekim'in son sayısında "Devrimci Taktiğin Sorunları" başlığı altında, son yerel seçimler, özelden de İstanbul belediye başkanlığı seçimi üzerinden parti safalarında yapılmış tartışmalara ışık tutan MK içi yazışmalara yer veriliyor. H. Fırat imzasıyla yayına hazırlanan metin, "Partiye Rapor" başlıklı bir iç belgeden alınan açıklamayla sunuluyor. Söz konusu bölümün ilk paragrafı, iç yazışmaların hangi ihtiyacın ürünü olarak yayınlandığını da açıklıyor:

"İstanbul seçimlerine ilişkin olarak

kamuoyuna açıklanan politikanın parti saflarında yer yer yol açtığı kafa karışıklığından muhtemelen tüm parti haberdardır. Bu karışıklığa ilişkin ilk bilgilerin yansımaları üzerine, söz konusu metni kaleme alan yoldaş buna ilişkin olarak iki mektup yazdı. MK bünyesinde mektupların ileri kadrolara ya da partinin tümüne de sunulması ya da aynı doğrultuda parti yayınlarında konunun incelenmesi önerileri gündeme geldi. Bu öneriler bir sonuca bağlanmadan İstanbul seçimleri gündemden çıktı. Ama hiç değilse partinin kendisi için, İstanbul seçimlerinin bazı yoldaşlarda yol açtığı kafa karışıklığından dolayı mektupların ele aldığı konular önemini korudu."

320. sayıdaki diğer temel konuyu ise "Sendikalar ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin sorunları" oluşturuyor. TKİP VI. Kongresi'nde konuyla ilgili yapılmış tartışma tutanaklarının düzenlenmiş hali 3 bölüm halinde sunuluyor. Komünistlerin siyasal sınıf çalışmasının güncel deneyimlerini de içeren kapsamlı tartışmalar, gündelik sınıf faaliyeti ve mücadelesi için zengin dersler içeriyor.

Ekim'in yeni sayısındaki yazılara ve PDF haline www.tkip.org sitesinden ulaşılabilir.

Emperyalist işgal ve Suriye'nin geleceği

D. Meriç

2011 yılından beri emperyalistler, Türkiye ve bölgedeki gerici devletler ile onların beslemeleri olan orta çağ artığı cihatçı çeteler tarafından diz çöktürülemeyen Suriye halkları, emperyalistler tarafından yeniden yazılan karanlık senaryolarla karşı karşıyalar. Bugüne kadar hiçbir kural tanımaksızın sürdürülen emperyalist yıkım savaşlarıyla boyun eğdirilemeyen Suriye halkları, yine emperyalistler tarafından kurulan kirli masalarda teslim alınmak isteniyorlar. İşgalci güçler tarafından yapılan anlaşmalar Suriye halklarına kölelikten başka bir gelecek vadetmiyor.

Başta emperyalist devletler olmak üzere, Suriye'yi yıkıma uğratan Türkiye ve gerici bölge devletleri, sömürgeci kirli çıkarları için kıyasıya bir mücadelenin içerisinde. Emperyalistler arasında dünya enerji kaynaklarına hakim olma mücadelesi ve bu kaynakların %70'ini barındıran Ortadoğu'ya hükmetmek, Suriye'de sürmekte olan kirli savaşın en önemli nedenlerinden biridir.

Suriye'de yaşananlar ve işgalden kısa bir süre önce Suriye devleti tarafından yapılmak istenen enerji ittifakları sürecin anlaşılmasına ışık tutmaktadır. Suriye'nin petrol ve doğalgaz rezervleri bölgedeki diğer petrol üreticisi ülkelerle kıyaslandığında devde kulak misali önemsiz bir miktardır. Bu nedenledir ki Avrupalı emperyalistler için Suriye, sahip olduğu petrolden çok bölgedeki coğrafi öneminden dolayı önemlidir. Onların Suriye'ye ilişkin planları Körfez'den çıkan petrol ve doğalgazın bu ülke üzerinden Akdeniz'e indirilmesi ve Türkiye bağlantısıyla Avrupa'ya taşınması projesiydi. Bu proje ile Avrupa'nın Rusya'ya olan bağımlılığının azaltılması hedefleniyordu.

ABD'nin de desteklediği bu projelerin bir ürünü olarak, Katar doğalgazının Suudi Arabistan, Ürdün, Suriye ve Türkiye üzerinden boru hatlarıyla Avrupa'ya taşınması planlanıyordu. Körfez ülkelerinin bu boru hattı tekliflerini reddeden Şam rejiminin tercihi ise Irak'ın da dahil olacağı şekilde İran petrol ve doğalgazının Suriye üzerinden uluslararası piyasalara taşınmasıydı. Rusya da bu projeler sonucu Avrupa pazarlarına ulaşacak olan Körfez ülkeleri doğalgaz ve petrolünü Avrupa pazarlarında rakip olarak görmek istemiyordu.

ABD ve Avrupa'nın desteklediği projelerin tersine, Şam rejimi Tahran ile İran doğalgazını Irak ve Suriye üzerinden Avrupa'ya taşıyacak 10 milyar dolarlık hat için 2010 yılında müzakerelere başlamıştı. Türk sermaye devletini sürecin dışına atan bu gelişmeler, Erdoğan ile Esad arasındaki "kardeşlik" hukukunun da sonuna anlamına geliyordu. Gelişmelerin bu seyri ABD-Batı bloku, Türk devleti ve Körfez ülkelerini Şam'da sistem değişikliği için harekete geçirdi. Öncelikli olarak Suriye'deki muhalifler Şam yönetimine karşı kışkırtılmaya başlandı. Bu yolla sonuç alamayacaklarını gören söz konusu işgalci ülkeler dünyanın birçok ülkesinden getirtilen cihatçı çeteleri silahlandırarak Suriye rejimi üzerine sürdürdüler. Çetelerin yetmediği yerde IŞİD karşıtı koalisyon adına savaş uçakları ile Suriye yerle bir edildi.

Bilindiği gibi, ABD emperyalizminin Suriye'ye yönelik saldırıları 70 yıldır devam etmektedir. 1949'da Fransa'nın Suriye'den çekilmesinden bugüne kadar ABD emperyalizmi bu ülkede sayısız darbeler tezgahladı. Dün Müslüman Kardeşler Örgütü eliyle yapılan bu darbeler, 2011 yılında ABD ve Türkiye tarafından yetiştirilen Özgür Suriye Ordusu olarak bilinen besleme çeteler eliyle yeniden uygulamaya konuldu.

Öte yandan Rus emperyalizmi açısından ise Suriye, Ortadoğu'daki ittifak güçleri içerisindeki son Baas rejimi olması itibarıyla özel bir öneme sahiptir. O Rusya'nın Ortadoğu'ya açılan son kapısıdır. Bundan dolayıdır ki Esad rejiminin her şart altında yaşaması Rusya için hayati bir öneme sahiptir. Bu nedenle Rusya İran ile birlikte Suriye rejiminin yanında saf tutmuş, 2015 yılından beri de sahada tüm gidişatı değiştiren bir rol üstlenmiştir. Çıkar çatışmalarına dayalı bu tablo, ABD ile Rusya'yı Suriye'de amansız bir rekabetin tarafları durumuna getirmiştir.

ABD emperyalizmi Suriye'de Rus-

ya'nın belirleyici bir oyun kurucu güç haline gelmesini sineye çekmek istemektedir. Dolayısıyla, ABD emperyalizmi ve onun adına Trump'ın son günlerde Suriye politikaları ile ilgili birbirine zıt çıkışları ve attığı adımlar, hızlı bir şekilde ABD'li kapitalist tekellerin müdahalesi ile düzeltilmektedir. Suriye savaşının kendileri için bittiğini açıklayan, bu nedenle ABD'li askerleri Suriye'den Güney Kürdistan'a (Irak Kürdistan'ı) çeken Trump, bu adımdan hızla çark etmek zorunda kalmıştır. Söylenen o ki Beyaz Saray'a giden Senatör Lindsey Graham ve emekli Orgeneral Jack Keane'nin hışımla önüne serdikleri petrol haritasını gören Trump, fikrini değiştirerek Irak'taki askerlerin bir kısmını petrol bölgelerini korumak için tekrar Suriye'ye sürmüştür. Bu adımla, Suriye bütçesi içerisinde %24 oranında bir paya sahip olan petrol gelirlerine el koyarak, ülkeyi ekonomik olarak iflase sürüklemek istemektedir. Trump, Suriye petrollerine zorla el koyduklarını ise açıkça ilan etmektedir:

"Petrolü güvence altına almak için asker bırakıyoruz. Ve bu petrol için savaşmamız gerekebilir. Petrolü almak isteyen de sıkı bir savaş vermek zorunda. Petrol pek çok açıdan değerli. IŞİD'in cebini doldurdu, bu birincisi. İkincisi, Kürtlere yardım ediyor. Esasen petrol Kürtlerden alınmıştır. Ve üçüncüsü, bize faydası olabilir, biz de bir miktar alabilmeliyiz. Ve planladığım şey belki de, Exxon Mobil veya harika şirketlerimizden biriyle bir anlaşma yapıp, oraya gidip, bu işi düzgünce yapmak."

Yine konuyla ilgili bir başka açıklamasında Trump, Deyr el Zor'daki petrol yataklarını ellerinde tutacaklarını duyururken, *"Kürtlerin petrol bölgesine yönelmesinin zamanıdır, kuzeyi Türkiye'ye bırakın, güney sizindir"* diyerek, Kürtleri de bu aşağılık suça ortak etme niyetini açığa vurmaktadır.

EMPERYALİSTLERİN KURDUĞU KIRLI MASALARDA DAYATILAN KÖLELİK

En ağır silahlar, katil sürülerinden oluşan cihatçı çeteler vs. kullanılsa da baş eğdirilemeyen Suriye halkları emperyalistler tarafından Astana'da, Ankara'da, Soçi'de ve Cenevre'de kurulan kirli pazarlık masalarında köleliğe zorlanmaktadır. Bu masalarda dünya halklarının başına bela edilen cihatçı çetelere karşı savaşta on binlerce evladını şehit veren, başta Kürt halkı olmak üzere Suriye'nin gerçek temsilcileri olan halklara söz hakkı tanınmamaktadır. Masanın bir tarafında emperyalistlerin temsilcileri, bir tarafında ABD ve Türkiye'nin "eğit-donat projeleriyle" örgütlediği çeteler, diğer yanında ise Rusya ve İran'ın desteklediği Esad rejiminin temsilcileri oturuyorlar.

Haklı olarak başta PYD-YPG olmak üzere, bölgede yaşayan Arap, Süryani, Ezidi, Hıristiyan halklarla birlikte kurulan Suriye Demokratik Güçleri (SDG) kendilerinin temsil edilmediği Suriye Anayasa Komitesi'nin alacağı kararları tanımayacaklarını ilan ettiler. Suriye halkları yıllardır süren bu kirli savaşta en ağır acılara katlanmış, bedel ödemiş ve ülkelerini emperyalist işgalcilere ve onların cinayet örgütü olan cihatçı çetelere karşı kahramanca savunmuşlardır. Suriye halklarını bu kirli savaşta güvenebilecekleri, yardım alabilecekleri hiçbir emperyalist güç olamaz. Emperyalist-kapitalizm tarihin hiçbir aşamasında ülkelere barış, halklara özgürlük getirmemiştir. Çünkü, gerçek barış ve özgürlük gibi erdemli değerler sosyalizme aittir. Bir sömürü ve savaş sistemi demek olan emperyalizm bu değerlere ve onları savunanlara karşı barbarlığı dayatmaktadır yalnızca.

Suriye'nin mazlum halklarını, yaşadıkları korkunç acıların yanı sıra emperyalistler tarafından planlanan kirli entrikalar beklemektedir. Özellikle Suriye petrolleri kullanılarak halklar arası çatışmalar körüklenmek istenmektedir. ABD emperyalizminin Kürtlere zorla el koyduğu Suriye petrollerini korumayı ve karşılığında petrol gelirlerinden pay almayı teklif etmesi tam da böylesi bir amaca hizmet etmektedir. Başta Kürtler olmak üzere Suriye'nin mazlum halkları böylesi kirli bir planın parçası olmamalıdır. Aksi takdirde bölge halklarının nefretini kazanacaklardır.

Halk isyanları çıkışın yolunu da açacaktır

K. Ali

Lübnan, Azerbaycan, Sırbistan, Fransa (Sarı Yelekli), Haiti, Honduras, Kolombiya, Ekvador, Uruguay, Şili, Irak, Sudan, Cezayir, Fas... Dünyanın çok değişik coğrafyalarında ve değişik vasilerle patlak veren halk isyanları sürüp gidiyor. Daha şimdiden 2019 yılı halk isyanları yılı olarak tarihteki yerini aldı.

Şili'de kamu ulaşımına yapılan zam, Lübnan'da WhatsApp vergisi, Ekvador ve Haiti'de yolsuzluk ve yakıt sübvansiyonlarının kaldırılması, Irak'ta yoksulluk, yolsuzluk, işsizlik gibi sorunlar tetikleyici oldu. Peru'da Devlet Başkanı Martín Vizcarra'nın Kongre'yi, Kongre'nin de Devlet Başkanı'nı görevden alması üzerine ülke kendisini bir anda büyük bir yönetilememe krizinin girdabında buldu. Azerbaycan'da kitleler düşük ücretlere, yolsuzluğa ve siyasi baskılara karşı siyasi dokunulmazlıkların kaldırılması talebiyle sokaklara aktılar. Endonezya'da gerici otoriter devlet başkanı Joko Widodo'nun meclise getirdiği yeni ceza kanununda Yolsuzlukla Mücadele Kurumu'nun (KPK) zayıflatılmasını içeren, evlilik dışı birliklik, eşcinsel ilişki, tıbbi zorunluluk dışında kürtaj ve devlet başkanına hakaret gibi eylemlerin de suç kapsamına alınmasını öngören değişiklikler üzerine öğrenciler 23 Eylül'de parlamento binasının önünde toplanmaya başladılar. Katalonya'da 9 Katalan siyasetçinin İspanyol Anayasa Mahkemesi'nde cezaya çarptırılması kitlesel eylemlerin kıvılcımını çaktı.

EŞZAMANLI VE ORTAK TALEPLİ HALK AYAKLANMALARI DÖNEMİ

Değişik ülkelerde değişik sebeplerle patlak vermiş gibi gözükken kitlesel ve uzun soluklu eylemler, eşzamanlı oldukları gibi, talepleri ve hedefleri bakımından da ortak özelliklere sahipler. Bu zemini yaratan, uluslararası kapitalist sistemdir. Sisteme karşı mücadele ve başarının yolu da uluslararası sınıf ve emekçi halk hareketlerinin enternasyonal birliğinden geçmektedir.

2019 yazından bu yana süren hareketlere bakıldığında eylemlerin nispeten düşük katılımlarla başladıkları ve hızla büyüyerek eyleme sahne olan ülkelerin geneline yayıldıkları görülüyor. Genele yayılan eylemlerde öne çıkan taleplerin öncelik sıralaması ülkelere göre değişiklikler gösterse de temel taleplerde bir

ortaklaşma söz konusu. Sermaye diktatörlüklerinin siyasal baskılarına karşı başlayan eylemlerde zamların geri alınması, kapitalist sistemin çürümüşlüğüne dış vurumu olan yolsuzluk ve rüşvetçilerden hesap sorulması, çalışma koşullarının düzeltilmesi, ücretlerin yükseltilmesi, eğitim ve sağlık hizmetleri olanaklarına erişim, emeklilik aylıklarının yükseltilmesi gibi talepler ileri sürülüyor. Bunlar işçi, işsiz, emekli, öğrenci vb. kesimleri kapsayan başlıca ortak taleplerdir aynı zamanda. Sermaye diktatörlüklerinin ilan ettikleri sıkıyönetim, OHAL gibi önlemler ise kitlesel eylemleri sınırlamak bir yana daha da yaygınlaşmalarına yol açtı.

Daha şimdiden yüzlerce ölü, yaralı ve binlerce tutsakla kayıtlara geçen kitle isyanları dalgası hız kesmeden devam ediyor. Kitleler mücadele içerisinde öz deneyim ediniyor, eğitimden geçiyorlar. Burjuva hükümetlerin verdikleri tavizleri ellerinin tersiyle bir kenara iterek, yeni ve daha ileri talepler ileri sürerek ilerliyorlar.

Irak'ta 74 insanın katledildiği eylemlerde, "Başbakan ve yozlaşmış parti sistemi devrilmedikçe protestolara devam" yazan pankartlar öne çıkmaya başladı. Şili'de Piñera, protestolar yüksek katılımla tüm ülkeye yayılıp, kontrol edilemez bir hal alınca, Bakanlar Kurulu'nu değiştirme kararı aldı. Elbette 30 pesoluk metro zammını da geri çekti. Ne ki bunlar, Şili'de Chicago Okulu'nun "Chicago Boys" olarak bilinen neoliberal iktisatçılarına ve Milton Friedman'a gönderme yapan, "Neoliberalizm Şili'de doğdu ve Şili'de ölecek" gibi şiarların yazılı olduğu pankartların taşınmasını önlemeye yetmedi.

Endonezya'da, 1960'larda yaklaşık 1 milyon komünistin katledilerek toplu mezarlara atılmasından bu yana ülkede sol motiflerin baskın olduğu, öğrenciler ve işçi sendikalarının önderliğinde en

kitlesel gösterilerden biri olarak görülen eylemler de devam ediyor.

"ERKEN ÖTEN HOROZUN BOYUNU KESERLER"

20. yüzyılın sonuna doğru Ekim Devrimi'nden arta kalanları modern revizyonizmin marifetiyle tasfiye eden kapitalist-emperyalist sistem, zafer sarhoşluğuyla yenilmezliğini ve "tarihin sonunun" geldiğini büyük bir gürültüyle ilan etti. Zincirlerinden boşalan ideolojik, politik, kültürel gerici dünya işçi hareketinin ve halklarının üzerine karabasan gibi çöktü.

Kapitalist sistem üzerine yapılan güzellmeler insan ömrüyle ölçüldüğünde uzun sürmüş gibi gözükse de toplumların tarihi bakımından uzun ömürlü olmadılar. Bizzat kapitalist üretimin temel yasaları tarafından hızla boşa çıkartıldılar. "Uzlaşma", "barış", "evrensel demokrasi" gibi, emekçi halkları ve onların öncülerini köleleştirmeyi hedefleyen gerici ideolojik kavramlar kapitalist üretimin çarkları arasında yerle yeksan oldular. Kapitalist üretim tam da böyle bir şeydir. "...bir kutuptaki zenginlik birikimi, aynı zamanda, öteki kutuptaki, yani kendi emeğinin ürünü olarak üreten sınıfın yer aldığı karşı kutuptaki sefalet, acı, kölelik, cehalet, vahşileşme ve manevi bozulmanın birikimidir." (Marx, Kapital Cilt 1). Tam da bu hoyratlık girdabında "uzlaşma", "barış", "evrensel demokrasi" gibi burjuva kavramlar da işçinin alınterini yutan çarklar arasında ezilerek yok oluyorlar.

Kapitalizmin temel yasaları, kapitalizm yok edilmedikçe hiçbir şekilde tam olarak denetim altına alınamazlar. Bunu deneyenlerin çabaları hep hüsrarla sonuçlanmıştır. Bunu "iyi niyetle" de olsa deneyen kapitalizm "düzelticisi" sosyal reformistlerin her çabasının boşa çıkması bir yana, bu gerici çabalar işçi sınıfı ve

emekçi halkları etkilediği oranda kapitalist sistemin daha da güçlenmesine hizmet etmiştir. Bunun böyle olduğuna dair "güçlü" bir tanığımız var. Devrimler döneminin kapandığını tez elden ilan ederek, işçi sınıfı ve emekçi halkların devrim özlemini tabuta gömüp, "tarihin sonu" çivisini çakan Francis Fukuyama'dan söz ediyoruz. Neoliberalizmin ideoloğu, burjuvazinin el üstünde tuttuğu peygamberi, çaktığı çivinin paslı ve işe yaramaz olduğunu, "Piyasa ekonomisinin ve liberal demokrasinin kesin zaferi konusunda ben yanıldım ve kapitalizmin sürekli kriz ve istikrarsızlık üreten bir sistem olduğu konusunda Marx haklı çıktı" diyerek, itiraf etmek zorunda kaldı. Gerçek yaşam tam da böyledir, isteğe/tercihe göre yapılan teorilerin zırvadan öte bir anlam ve önemi olmadığını er veya geç açığa çıkarır.

Bugün yaşanan halk ayaklanmaları, isyan ve direnişleri dalgası 2008-2011 yıllarında yaşadığımız halk ayaklanmaları dalgasının yeni bir versiyonudur. Birinci dalga, kapitalizm üzerine yaratılan, ileri sürülen hurafelerin güçlü olarak toplumsal bazda sorgulanmasını başlattı. Devamı olan dalgalar başlayan bu sorgulamayı ileriye taşıyarak, alternatif arayışlarını hızlandıracaktır. "Başka bir dünya mümkündür"den, mümkün olan dünyanın kurulmasının savaşçıları, ideolojik, politik ve örgütsel önderliklerini bu kavgaya ortamları yaratıp, olgunlaştırarak öne çıkartacaktır.

HER OLANAK DEVRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ İÇİN

İşçi sınıfı devrimcileri olarak, güçlerimizin sınırlılığına takılmadan, yönümüzü daha çok fabrikalara çevirerek, devrimci işçi hareketini geliştirme çabalarımızı artırarak, gelmekte olan bu hesaplaşma gününü karşılamalıyız. Her bir işçi, fabrika ilişkisi üzerinde ne kadar titresek yeridir. Kriz kapitalizmin kriziyse -ki öyledir, krizin devrimci temelde çözücü gücü de kapitalist üretimin-zenginliğin, dolayısıyla emekçilerin sefaletinin de üretildiği fabrikalarda ortaya çıkarılacak ve gerçek çözümünü de orada bulacaktır. Toplumun ezici çoğunluğunu mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilip, üretim toplumsal ihtiyaçların karşılanması için yeniden örgütlenerek, sefalet mezara gömülecektir.

Lübnan'da devrim şiarları yankılanıyor

HALKIN ÖFKESİNİ TAŞIRAN SON DAMLA

Lübnan'da "ikinci Arap baharı" veya intifada olarak ifade edilen halk isyanı 17 Ekim'de hükümetin, internet üzerinden WhatsApp vb. uygulamalarla yapılan telefon görüşmelerine aylık 6 dolar vergi alınması planlarını açıklaması üzerine başlamıştı. Gösteriler kısa sürede kitleselleşmişti ve hafta sonunda katılım 1,2 milyona ulaştı. 21 Ekim'de ülkenin en büyük işçi sendikası genel grev çağrısı yaptı, bankalar, işyerleri, okullar, üniversiteler, devlet daireleri 10 gün boyunca kapalı kaldılar.

İşçi ve emekçi halkın tepkisinin gücü ve yaygınlaşan gösteriler karşısında hükümet ülkeyi daha fazla istikrarsızlaştırabileceğinden korkarak hızla geri adım attı ve 21 Ekim'de reform değişikliğinden vazgeçtiğini ve 2020 bütçesinde yeni vergiler olmayacağını açıkladı. Hariri bütçe açığının bankalardan alınacak yeni vergilerle kapatılacağını, bakanların ve vekillerin maaşlarının yarıya azaltılacağını, iletişim bakanlığı ve bazı kamu kurumlarının kapatılacağını söyledi ve devletten çalınan paraların geri alınacağı sözünü verdi.

Ama kitlelerin birikmiş öfkесinin ve kökleşmiş sorunların ifadesi olan gösterilerin önünü kesemedi. Protestolar daha geniş ekonomik talepleri, eşitsizliği ve yolsuzluğu gündeme alarak büyüdü, yolsuzlukların ve ekonomik krizin protesto edildiği geniş çaplı eylemlere dönüştü.

Bakanlar Kurulu'nun 2020 bütçesini onaylaması da Lübnan halkını etkilemedi. Kitleler, hükümet istifa edene değin sokaklarda kalacaklarını söyleyerek, hükümetin istifasını istediler. Hem Trablusşam'da hem güneyde Şii kenti Nebatiye'deki protesto gösterilerinde Emel Hareketi'nin önderini hırsızlıkla suçladılar ve posterlerini yaktılar. Cumhurbaşkanı Mişel Aoun, damadı ve Dışişleri Bakanı da yolsuzluk nedeniyle protestocuların hedefindeydi. Protestoların devam etmesi Hariri'yi 29 Ekim'de istifa etmek zorunda bıraktı. Sokak hareketi Başbakanın istifasından sonra durulmuş gibi olsa da 3 Kasım'dan itibaren sokaklar yeniden protestolara sahne oldu, kaldırılan bariyerler yeniden kuruldu. Beyrut savaş alanına döndü -kırılan camlar, yakılan araba lastikleri, devrilen çöp kutuları, ka-

palı kalan bankalar... Lübnan halkı bu kez sadece yolsuzluğa karşı değil, hükümetin yıkılması talebini ve "devrim" şiarlarını yükselterek gösterilerini sürdürüyor.

BURAYA NASIL GELİNDİ?

Lübnan kronik ve derin bir ekonomik kriz içinde. Bu da halka işsizlik, artan fiyatlar, istikrarsızlık olarak yansıyor. İşçi ve emekçi halk tahammülsüzlük sınırında. Ekonomisi uçurumun kenarında olan Lübnan'ın 86 milyar dolar devlet borcu bulunuyor ve bu, GSYİH'nin %150'sine denk geliyor. Bu oran, ekonomik büyüklüğüne kıyasla Lübnan'ı en borçlu 3. ülke kılıyor. Bu borç, kredi derecelendirme kuruluşları tarafından çürük tahvil statüsüne indirildi. Bütçede gelirlerin yaklaşık yarısı faiz ödemelerine gidiyor. 2017 yılında kamu maaşlarında yapılan zam ve yüksek faiz oranları da bütçe açığını artırıyor.

Lübnan'da iç savaşın ardından alt yapının yeniden inşa edilmesi bugünkü finansal yükün temelini oluşturuyor. Ulaşım ve enerji gibi sektörlerin acilen elden geçirilmesi gerekli, özellikle de elektrik alt yapısının. Elektrik arzı talebe yetişemiyor ve tüm ülkede her gün birçok saat elektrik kesintisi yaşanıyor. Suriye'de süren savaş da Lübnan'ı etkiledi. 1,5 milyon sığınmacı (Lübnan nüfusunun çeyreğine denk) zorlanan eğitim, sağlık, elektrik altyapısının daha da yetersiz hale gelmesine neden oldu.

Dolar kıtlığı ve Lübnan Merkez Bankası'nın döviz rezervlerinde düşüş, Lübnan diasporasından gelen dövizlerin azalmasının (Ekim 2018'de Körfez ülkelerinde yaşayan Lübnanlıların ülkeye gönderdiği para GSH'nin 5'te birine denkti), yabancı yatırımların gerilemesinin, ithalat ihracatı fazlası ile geçtiği için ödemeler dengesinde yaşanan yükselişin sonucuydu ve krizi derinleştiriyordu.

Paris'te CEDRE konferansında Lübnan'a 11 milyar dolar kredi verilmesi kabul edildi ama bu kredinin verilmesi Lübnan'ın yerine getirmesi gereken ağır ekonomik ve mali koşullara bağlandı. Hükümet 2 Eylül'de acil durum ilan etti ve mali reformları hızlandıracağını duyurdu. Buna göre memur alımı durdurulacak, zarar eden kamu kuruluşları kapatılacak, geriye kalan kamu hizmetleri sonlandırılarak, elektriğe ödenen 2

milyar dolar devlet yardımı kesilecek, Telekom dahil daha fazla özelleştirmeler gerçekleştirilecekti.

Kemer sıkma politikalarının maddeleri arasında emekli maaşlarının azaltılması, devletin ülkedeki karmaşık bankacılık sektörüne müdahalesini hafifletme gibi maddeler bulunuyordu. Uluslararası bankaların talepleri ve bunun ağırlığını işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sırtına yükleme girişimi nüfusun dörtte birinden fazlasının yoksulluk sınırının altında yaşadığı ülkede işçi ve emekçileri isyan ettirdi.

Nisan ayının sonunda Hariri'nin devlet harcamalarını ve bütçe açığını azaltmak amacıyla hazırladığı kemer sıkma programına karşı protestolar yaşandı. Emekli askerlerin maaşlarında planlanan kesintiye karşı Nisan ayında ilk büyük protesto eylemleri gerçekleşti. Lübnan İşçi Genel Konfederasyonu kemer sıkma politikalarına karşı 3 günlük greve gitti. Öğretmenler ve Merkez Bankası çalışanları defalarca sokağa çıktılar, birkaç günlük greve gittiler. Cumhurbaşkanı protestolar karşısında kesintileri ertelediğini duyurdu.

Tarikatların pozisyon paylaştığı, kayırmacılığın iş bulma kriteri olduğu, siyasi vesayetin yaygın olduğu ülkede 17 Ekim'den sonra başlayan hareket bir bölgeyi veya mezhebi dışlamayacak şekilde başladı. Zira ortak sosyal sorunlar temeline oturuyor. Örneğin Lübnan'da genç kitleler arasında işsizlik %37 oranında seyrediyor. İşsizliğin yanında düşük ücretler, artan hayat pahalılığı ve dolar kıtlığı öfkeyi büyütüyor. Hükümetin vergi zamları ve işlevsiz elektrik-su hizmetleri, ekonomik siyasi alanda yaygın yolsuzluğa yönelik öfkeye eşlik ediyor.

Ekonomik kriz içinde debelenen ülkede hükümet makamları siyasi hanedanlıklar, milyarderler ve mezheplerin önde gelenleri arasında paylaşılmış durumda. Yandaşçılık ve himayecilik yaygın. Hükümetin ihale ve rüşvetle kendi ceplerini doldurması öfkeyi ayrıca körüklüyor. Bu nedenle protestoların temel talepleri

arasında yolsuzluğun sonlandırılması yer alıyor.

Öte yandan zenginlikleri kontrol eden bir azınlık ile yoksulluk sınırının altında yaşayan çoğunluk arasındaki sınıf eşitsizliği hiç bugünkü kadar net olmamıştı. Zengin 7 Lübnanlının Lübnan halkının yarısının sahip olduğunun 10 katı olan toplam 13,3 milyar dolar kişisel servete sahip olduğu biliniyor. Egemen sınıf zenginliğini artırırken, Lübnan hazinesinin açığını doldurmak için yük işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkılıyor. Yeni kemer sıkma politikalarını reddeden işçi ve emekçiler yağmalanan fonların geri alınması sloganını yükseltiyorlar.

Halen süren protestolar ülkenin yıllardır birikmiş siyasi, ekonomik ve sosyal yapısal sorunlarına işaret ediyor. Bugün Lübnan'da sadece yönetimi hedef almayan, var olan siyasi sistemi de sorgulayan bu hareketin bir toplumsal değişim talebine yöneldiği gözleniyor. İnsanca bir yaşam ve temel kamu hizmetlerinin verilmesi için sokağa inen Lübnan işçi ve emekçi halkı bu kez düzenin değişmesi için sokağa daha geniş taleplerle ve daha kitlesel çıkıyor.

Lübnan'da bu eylemliliklerle 1990'ların başından bu yana ülkeyi yöneten siyasi sistemin yıkılması konusunda kararlı olan ve basınç uygulayan daha önce benzeri görülmemiş bir halk hareketine tanık olundu. 1943'ten bu yana Lübnan'ın bağımsızlığı ve ulusal şartın ilanından bu yana mevki ve kamu ayrıcalıklarının paylaşıldığı mezhepçi kota sistemi gösterilerin hedefi oldu.

Gösterilerde tüm siyasi ve ideolojik tabuların ötesine geçildi. Başkanlık eleştirildi, dini otoritelerin eleştirisini önleyen korku duvarı aşıldı. Ayaklanmanın en önemli noktalarından biri de tüm mezhep ve bölgelerde 1975-1990 yılları arasında yaşanan iç savaşta birbirine karşı kurşun sıkan Lübnanlılardan farklı olarak, aralarındaki farklılıklara rağmen ortak bir mücadele ekseninde buluşan, sokaklarda yan yana mücadele eden Lübnan Arap halkının birliği kanıtlandı.

Basel'de Ekim Devrimi ve TKİP'nin yıldönümü etkinliği

3 Kasım, Pazar günü saat 14.00'te Basel'de Ekim Devrimi'nin 102., TKİP'nin 21. kuruluş yılı etkinliği yapıldı.

Etkinlik programı başlamadan önce Suroç şehidi Çağdaş Aydın'ın babası Fethi Aydın kürsüye davet edildi. Yaptığı özel konuşmayla aynı zamanda kitleyi duygulandırdı. Aydın, *Kırmızı Gül'ün Defteri* kitabını imzalayacağı bilgisini verdi.

Bunun ardından etkinlik programına geçildi. Kısa bir sunumun ardından devrim ve sosyalizm davasında ölümsüzleşenlerin anısına saygı duruşu yapıldı. Sonrasında, Ekim Devrimi'ni, bunalımları, savaşları, sınıf ve kitle hareketlerini, isyanları konu alan ve bunu da sınıf devrimcilerinin gelişim süreçleri ve sınıf içindeki çabalarıyla (Greif, Metal Fırtınası) birleştiren sinevizyon gösterimi sunuldu. Bunu, MLKP ve TİKB (B)'li dostlarımızın etkinliğimize gönderilen mesajlarının

okunması izledi.

Etkinlik programı kadın bir yoldaşımızın şiir dinletisiyle devam etti.

Ardından etkinliğin konuşmasını yapmak üzere söz, konuşmacı yoldaşa bırakıldı. *"Ekim ayı Sosyalist Ekim Devrimi'nin yıldönümüdür ve bu yılın Ekim ayına ise isyanlar damgasını vurdu. Biri bitmeden öteki başlayan ve dalga dalga yayılarak birçok ülkeyi girdabına alan bu isyanlarla, emekçiler dünyası adeta Ekim Devrimi'nin yıldönümünü karşılar ve anar gibiydiler"* sözleriyle başlayan konuşmada, daha çok Ekim Devrimi'nin açtığı çığır içinde dünya devrim süreçlerinin güç kazandığına vurgu yapıldı. Ekim devrimine önderlik eden parti üzerine duruldu.

Bugünün dünyasında savaşlar döneminin yanı sıra proleter hareketlerin, çeşitli düzey ve biçimlerde güçlenen kitle mücadeleleri ve halk isyanlarının yük-

seldiği öne çıkarıldı. Yeni bir devrimler döneminin fiili olarak da geleceği, gerekçeleriyle birlikte anlatıldıktan sonra bu sürece hazırlanmanın anlam ve önemine dikkat çekildi. Sosyalizmin bilim düzeyine nasıl çıktığı ve işçi sınıfının devrimcileştirilmesi zorunluluğu vurgulandı.

Konuşmanın devamında, sınıf devrimcilerinin tüm çabalarını ve enerjilerinin en büyük bölümünü işçi sınıfını örgütlemeye ve onu düzenin karşısına etkin bir güç olarak çıkarma çabasına ayırdıkları belirtildi. Türkiye'deki devrim ve sosyalizm davasının geleceğinin tümüyle buna bağlı olduğu belirtilerek, bunu yapmakta oldukları söylenerek konuşma noktalandı.

Genç yoldaşların sundukları müzik dinletisiyle, katılımcıların da beğenilerini dile getirdikleri etkinlik sonlandırıldı.

KIZIL BAYRAK / İSVİÇRE

Irak'ta "sivil itaatsizlik" eylemleri ve katliamlar

Irak'ta halkın hükümet karşıtı eylemleri 3 Kasım'da başkent Bağdat'ta "sivil itaatsizlik" eylemleri biçiminde devam etti.

Irak halkı Bağdat'ın Risafa yakınında bulunan Sadr bölgesinde yolları kapattı. Köprüler de lastik yakılarak trafiğe kapatılırken, Bağdat'ın Karh yakasında ironik bir şekilde yol ortasında "uyuma" eylemi yapılarak lastik yakıldı.

Sadr bölgesinde "sivil itaatsizlik" eylemlerine çağrı yapılmasıyla Irak'ın güneyinde bulunan Vasit ve Nasiriye kentlerinde halk kendi araçlarıyla yolu kapatarak eyleme katıldı.

Öte yandan Bağdat'ta yaralı Iraklılara ilkyardımda bulunan Saba el-Mehdavi adlı kadının kaçırılması üzerine, halk sosyal medya üzerinden "Saba Mehdavi'ye özgürlük" ve "Saba nerede" etiketleriyle duruma tepki gösterdi.

Hükümet karşıtı eylemlerde Basra'da da kaçırılıp katledilenler olmuş, "faili meçhul" cinayetler yaşanmıştı.

4 Kasım'da Bağdat'ta başbakanlık ofisine ve devlet televizyonuna yürümek isteyen kitle kolluk güçlerinin saldırısıyla karşılaştı. Kolluk güçlerinin yoğun olarak konuşlandırıldığı Yeşil Bölge eylemcilerin hedefi olurken, kitleler kolluk güçlerinin saldırısına rağmen eylemlerini sürdürdü.

Biber gazı ve gerçek mermilerle gerçekleşen saldırıya taşlarla yanıt verildi. Sokaklarda lastikler yakılarak barikatlar kuruldu ve çatışmalar devam etti.

Irak Sağlık Bakanlığı eylemlerde en az 4 kişinin yaşamını yitirdiğini duyurdu. Ayrıca yaralananların sayısı 35 olarak açıklandı.

Önceki gece de Kerbela'da İran Konsolosluğu önünde yapılan eylemlerde 3 kişi hayatını kaybetmişti.

ABD İklim Anlaşması'ndan çekilme başvurusu yaptı

ABD, "Amerikan halkına yüklediği vergi"yi bahane ederek Paris İklim Anlaşması'ndan çekilmek için 4 Kasım'da resmen BM'ye başvurdu.

Çin'in ardından atmosfere en fazla karbondioksit salan ikinci ülke durumundaki ABD, Dışişleri Bakanı Mike Pompeo'nun yaptığı "Başkan Donald Trump, Amerikan halkına, vergi mükelleflerine ve işlerine yüklediği yükten do-

layı Paris İklim Anlaşması'ndan çekilme kararı verdi" açıklamasıyla anlaşmadan çekilmek için BM'ye resmi başvuruda bulundu.

Konu hakkında uzmanların yaptığı açıklamaya göre, ABD'nin Paris İklim Anlaşması'ndan ayrılmasının gerekli prosedürler bir yılı bulacak.

Trump 1 Haziran 2017'de, Beyaz Saray'da düzenlediği basın toplantısında,

"iklim değişikliğiyle mücadeleyi değil, diğer ülkelere ABD'ye karşı ekonomik avantaj kazandırmayı amaçladığını" iddia ettiği, 190'ı aşkın ülkenin imzaladığı Paris İklim Anlaşması'ndan çekileceğini duyurmuştu.

Aynı açıklamada, iklim anlaşmasının 3 trilyon dolara mal olacağını ve 6,5 milyon istihdam kaybına yol açacağını iddia etmişti.

Üniversitelerde neler oluyor?

AKP iktidarı krizin faturasını emekçilere ödetmek için birçok yola başvuruyor. Bu mantıkla üniversiteler birer ticarethane olarak işletiliyor. O yüzden ki eğitim denilince akla ilkin paralı olması gerçeği geliyor. Yani paran kadar eğitim alabiliyorsun. Paralı eğitimde sınırlar o denli aşılı ki öğrencilik bittiğinde bile, para ödeme kısmı bitmiyor. Açıklanan son verilere göre, KYK kredisini ödeyemeyen üniversite mezunu sayısı 5 milyona ulaştı. Mezunların bir kısmı iş dahi bulamazken, düşük ücretle çalışanların maaşına e-haciz yöntemiyle el konuluyor.

Üniversitelerde yaşanan sorunların diğer bir boyutunu, gerici-faşist iktidarın üniversiteleri kendi ihtiyaçları doğrultusunda dizayn etmesinin sonuçları oluşturuyor. Plansız, projesiz, rant ve talan uğruna uygulanan politikalar, bölünen ve taşınan üniversiteler ile tüm üniversite bileşenleri zor bir durumda bırakıldılar. İstanbul Üniversitesi bölündü ve birçok bölüm Büyükçekmece yerleşkesine taşındı. Büyükçekmece yerleşkesinde yemekler hem az miktarda veriliyor hem de pahalıya satılıyor. Çalışma salonu ve kütüphaneler yeni açılmaya başlandı. Ulaşım ise bir ya da iki ring aracı ile sağlanıyor. Son olarak depremi fırsata çeviren AKP iktidarı İstanbul Üniversitesi'nin son kalan bölümlerini de Büyükçekmece yerleşkesinden Hadımköy'e taşıdı. Avcılar yerleşkesinde çok az bölüm kaldı. Bu da alanın daha hızlı bir biçimde rantta açılacağını gösteriyor. Üniversiteleri böldüğü için birçok çalışan işten çıkartıldı. Kısacası sorunlar üniversite bileşenlerinin tümü için korkunç boyutlara ulaşmış durumda.

ÜNİVERSİTELERDE ÖFKE BÜYÜYOR

Son dönem üniversitelerden gelen haberler, paralı eğitim gerçeğini daha da görünür kılıyor. Kantinlere, yemekhanelere, üniversite içi ve dışı ulaşım, yurtlara gelen zamlar öğrencilerin öfkesini biriktiriyor. Neredeyse hiçbir üniversitede nitelikli eğitim, sağlıklı beslenme, güvenli barınma ve ulaşım olanaklarına sahip değiliz.

Öğrencilerin sosyal medya hesaplarına yansıyan görüntüler hem biriken öfkenin hem de yaşananların boyutunu göstermektedir. İÜ-C Büyükçekmece

Kampüs Yemekhanesi'nde yemeklerin içinde kurt çıkmasının ardından, Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Yemekhanesi'nde de öğrencilere verilen yemekte böcek olduğu sosyal medyada yayılmaya başladı. Yine benzer kurtlu yemek fotoğrafları Hacettepe Üniversitesi'nden yansıdı. Bunun yanı sıra Hacettepe'de okula ulaşabilmek için önce saatlerce uzayan kuyrukları aşıp, otobüse ulaşmak gerektiğini gösteren videolar paylaşıldı. YTÜ öğrencileri yemekhane önünde uzayan kuyrukları video ile yansıttılar.

Öğrencilerin öfkesi sadece sosyal medya üzerinden yansımıyor. Yanı sıra Samsun On Dokuz Mayıs Üniversitesi'nde öğrenciler, "Müşteri değil, öğrenciyiz. Krizin faturası öğrencilere kesilmesin!" diyerek, eylem gerçekleştirdiler. Manisa'da ulaşım yapılan zam sonrasında kendilerini "Gariban öğrenciler" olarak tanımlayan öğrenciler, "Yürübüs, paran varsa bin dolmuşa, paran yoksa dayan yokuşa!" diyerek, eylem yaptılar.

Bir başka eylem adresi Mimar Sinan Üniversitesi'ydi. Paralı eğitim uygulamalarının mimarı YÖK ve düzeni geçtiğimiz günlerde özel yetenek sınavlarının kaldırıldığını açıklamıştı. Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Fındıklı Yerleşkesi önünde bu karara karşı çıkan öğrenciler eylem gerçekleştirdiler. Büyüyen tepkinin ardından YÖK, "14 programda özel yetenek sınavının kaldırılması kararının 1 yıl ertelendiğini" açıkladı.

Üniversitelerde yaşanan bir diğer sorun ise kadına yönelik şiddettir. Ankara Üniversitesi'nde tecavüzcü profesör, öğrencilerin eylemli tepkisi sayesinde açığa çıkmıştı. Bir diğer örnek de Ege Üniversitesi'nden geldi. Üniversitenin içerisinde bir kadın öğrenci tacize uğradı ve öğren-

ciler eylemli bir tepki ortaya koydular.

SORUŞTURMA SOPASI VE YÖNETİMİN MAŞASI FAŞİST ÇETELER İŞ BAŞINDA

Bu arada sermaye iktidarı da boş durmayıp, baskı ve zorbalığa başvurdu. Artvin'de KYK yurdundaki kötü koşulları fotoğraflayan öğrenciler yurttan atıldı. YTÜ'de "millet bahçesi" projesine karşı yemekhane gerçekleştirilen ses çıkarma eylemi sonrası öğrenciler soruşturma cezası aldı.

ODTÜ'de yaşanan Kavaklık direnişinin ardından, öğrencilerin ve tüm toplumun karşı durması sayesinde KYK yurdu yapı- mı engellendi. AKP iktidarı ise bu durumu hazmedemeyip maşalarını devreye soktu. Vatan Partili çetenin ODTÜ içinde "teröre karşı" provokasyonu ile yürüyüş yapma girişimi öğrencilerin eylemli tepkisi ile sonuçsuz kaldı. Ardından faşist çeteleri bu kez de Ankara Üniversitesi DTCF'de gördük.

BİRİKEN ÖFKEYİ ÖRGÜTLEME ÇABASI

Üniversitelerde öğrencilerin yaşadığı sorunlar çığ gibi büyümekte. Öğrenciler sorunlar karşısında duyarlılıklarını yansıtıyorlar. "Özgürlüğümüz ve Geleceğimiz İçin Eğitim Hakkı Çalıştay" tam da bu sorunlara karşı biriken öfkeyi örgütlemek üzerine bir fırsat sunmaktadır bize.

"Eğitim hakkı" talebinin üniversiteler özgülünde karşımıza farklı boyutları çıkmaktadır. Bu MSGSÜ'de YÖK'ün uyguladığı yeni yasadır, YTÜ'de millet bahçesine karşı çıkmaktır, İÜ-C'de parasız-sağlıklı yemek, güvenli ulaşım hakkını savunmaktır. İTF'de deprem nedeniyle yaşanan hasarın faturasının öğrencilere ödetilmesine karşı çıkmaktır. Ankara

Üniversitesi'nde kadına yönelik şiddet karşı gelmektedir, Hacettepe'de ulaşım ve yemekhane sorunlarına karşı bir araya gelmektedir. ODTÜ'de söz, yetki, karar hakkımızı savunmaktır. Ege Üniversitesi'nde tacize karşı, yolsuzluğa karşı gelmektedir.

Yaşanan sorunları etkin bir teşhir çalışmasına konu etmeliyiz. Ancak bunu siyasal bağlantıları içerisinde yapmak önemli bir noktada duruyor. Paralı eğitimin sonuçlarını ajitasyon ve propagandaya konu ederken, arkasındaki siyasal yapıyı teşhir edebilmeliyiz.

Yapılan ajitasyon ve propagandanın mutlaka bir birlikteliğe, örgütlü bir zemine bağlanması bugün gençlik içerisinde güçlü bir dinamiğin oluşmasını sağlayacaktır.

Farklı farklı üniversitelerde yaşanan sorunları birbirine bağlamak, birlikte bir sürece konu etmek, geniş gençlik kesimlerine seslenmeyi sağlayan bir süreci işletebilir.

Son dönemin iki örneği -ODTÜ'de yaşanan süreç, MSGSÜ'de eylemli tepki ardından yasanın bir yıl ertelenmesi- gençlik içerisinde birleşik, örgütlü ve militan bir süreci örgütlemenin önemini göstermiştir.

Üniversitelerde yaşanan soruşturma saldırısı ve faşist çetelerin işbaşında olduğu gerçeğini unutmadan, bunlara karşı sistematik bir mücadele yürütmek gerekiyor. Faşist çetelerin provokasyonlarında onların gerçeklerini gençlik kesimlerine teşhir etmenin fırsatına çevirebiliriz. Geniş gençlik kesimlerini "Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için eğitim hakkı" çerçevesinde harekete geçirebildiğimiz oranda ne soruşturmaların ne de faşist çetelerin bir hükmü kalır.

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

Kadına yönelik şiddetin bir örneği: “Yeminli bakirelik”

Z. Kaya

Dün olduğu gibi bugün de kadına yönelik şiddet çeşitli biçimler altında devam ediyor. Şiddet denilince ilk akla gelen biçim fiziksel şiddet ya da başka bir ifade ile “dayak” vb. olsa da özellikle kadınlar şiddetin bundan ibaret olmadığını biliyorlar. Fiziksel şiddetin insan üzerinde bıraktığı yıkıcı etki ile başa baş giden psikolojik şiddet kadınların hayatlarını karartmayı sürdürüyor.

Nasıl ki fiziksel şiddet “dayak”la anılıyorsa psikolojik şiddet de “hakaret” ile birlikte anılıyor. Ancak her iki şiddet türü de çok çeşitli biçimlerde uygulanabiliyor. Ortak noktaları ise sanıldığı aksine “psikopat erkek” değil, şiddetin kaynağı olan çürümüş sistemin kadına biçtiği roller ve ayaklarına taktığı prangalardır.

Psikolojik şiddetin çeşitliliğini anlatan en iyi örneklerden biri, Arnavutluk’ta yerel adlandırması “burnesha” olan “yeminli bakire”liktir. Yeminli bakireliğe sıra dışı bir gelenek olarak yaklaşan çoğu araştırma, kadınların yaşadığı ağır acıyı dramatik bir sunum eşliğinde pazarlamaktadır. Fakat Arnavut kadınlarının sosyalist rejim ile kurtuldukları bu çağdışı uygulama ne yalnızca nostaljik bir anekdot ne de saygı duyulacak bir “değişim”dir.

YEMİNLİ BAKİRELİK: ERKEK KILIĞINDA KADINLAR

Yeminli bakirelik, 15. yüzyıldan bu yana Arnavut kadınlarının karşı karşıya kaldığı bir uygulamadır. Sosyalist rejim tarafından sona erdirilen bu uygulama Doğu Bloku’nun yıkılmasının ardından tekrar hortlamış ve bugün Arnavutluk’un kuzey kırsalında örnekleri hala görülen bir kangren haline gelmiştir. “Burnesha”, erkek evladın olmadığı hanelerde babayı kız evlat sahibi olma “utancından” kurtarmanın aracı, aile reisi olarak görülen “erkeğin” öldüğü durumlarda ise evdeki kızlardan birinin yaşama tutunmak için seçmek zorunda olduğu bir yoldur.

Bu uygulamada kız çocukları, henüz gelişmekte olan göğüsleri bezlerle sıkı sıkı sarılarak, saçları kesilerek ve “erkek kıyafetleri” giydirilerek yöreden 12 erkeğin karşısına çıkarılırlar. Bu “heyet”in karşısına çıkarılan kız çocuklarına, bundan böyle yaşamlarına bir erkek olarak devam edeceklerine ve bakireliklerini koruyacaklarına dair bedeli ölüm olan bir

Yeminli bakireliğe sıra dışı bir gelenek olarak yaklaşan çoğu araştırma, kadınların yaşadığı ağır acıyı dramatik bir sunum eşliğinde pazarlamaktadır. Fakat Arnavut kadınlarının sosyalist rejim ile kurtuldukları bu çağdışı uygulama ne yalnızca nostaljik bir anekdot ne de saygı duyulacak bir “değişim”dir.

yemin ettirilir.

Bu andan itibaren erkek kılığına girmiş kadınlar, toplumda “saygın” bir yer kazanan “yeminli bakire” olarak anılırlar. Bu kadınlar erkekler gibi sigara ve içki içebilmekte, oy kullanabilmekte, para kazanmak için çalışabilmekte, silah taşıyabilmekte ve aileyi temsil etmekte serbesttirler. Bunun yanı sıra ev işi yapmak, çocuklara bakmak zorunda da değildirler. Artık bir “erkek” olarak “kadın işlerinden” muaftırlar. Kısacası kadınların mahrum oldukları tüm sosyal, siyasal ve ekonomik haklara “kavuşabildikleri” gibi, kadını eve hapseden toplumsal yüklerden de “kurtulmaktadırlar.”

Bu gerici uygulamada kadınlık, bir yandan gerici toplumsal normlara uygun olarak erkeğin “egosu”na kurban edilirken, diğer yandan kadın ile erkeğin eşit birer insan olmaları gerektiği olgusu dışlanarak aşağılanır. Öyle ki, yeminli bakireler, sadece kılık kıyafet olarak değil, mantalite açısından da toplumsal normların dayattığı “erkek” figürüne bağlı kalarak büyütülür. Sonuçta kendi hanelerindeki diğer kadınları ezmekten geri durmayan, “erkekleşmiş” ya da daha doğru bir tabirle ataerkil düzenin erkek

yargısını özümsemiş ve buna göre davranan kadınlar ortaya çıkar.

Leka Dukagin Kanunlarında* “hak” olarak kadınlara “bağışlanan” 15. yüzyıldan kalma bu uygulamanın ortaya koyduğu ataerkil düşünce sisteminin, kadınların cinsel yaşamını yok saydığı da dikkat edilmesi gereken bir noktadır. Kadınların yalnızca neslin devamını sağlayan üreme işlevi gayesiyle cinsel bir hayat yaşadıkları/yaşamaları gerektiği düşünüldüğünden, erkek kılığına giren kadının bakire kalması doğal karşılanır. Çünkü “erkek” olmayı “seçtikten” sonra bir kadının çocuk doğurmasına ve bundan dolayı da cinselliğe ihtiyacı olmadığı düşünülür.

Kadınların kuluçka makinesi olarak görülmesinin ve sosyal, siyasal, ekonomik haklardan yararlanmanın salt erkeklere ait bir edim olduğunun dolaysız kadınlar açısından birçok psikolojik travmayı da beraberinde getirmiştir. Bu, zorla erkek kılığına sokulan kız çocukları kadar kendi iradesiyle bu yolu seçtiğine inanılan kadınlar için de böyledir. Çünkü, kimi kaynakların dediğinin aksine bu bilinçli bir tercih değil, varlığı bir erkeğe bağlı

kılınan, örneğin “X’in karısı” diye anılan, yani bir isimleri dahi olmayan, zapturapt altında yaşamaları istenen kadınların kendileri için bir nevi bireysel kaçış yolu bulmalarının ürünüdür. Her iki türüsünde de kadın köleleşmiş, aşağılanmış ve istemediği bir yaşama hapsedilmiştir.

SOSYALİST REJİM İLE ÖZGÜRLEŞME

Arnavut kadınlarının yazgısı sosyalist rejim döneminde elbette değişti. Enver Hoca liderliğinde Arnavutluk Emek Partisi bu çağdışı uygulamayı yasakladığı gibi, o dönemde kadın haklarında büyük ilerlemeler kaydedildi.

Okuma-yazma bilmeyen kadın kitleleri arasında eğitim seferberliği ile okuma-yazma oranının %98’e çıktığını, okulların kapılarının kız çocuklarına açıldığını biliyoruz. Bu gerçekleri yalnızca Emek Partisi’nin kaynaklarına dayalı bilgiler sunuyor değil. Anti-sosyalist propaganda yapan çoğu kaynak da kadın haklarında yaşanan ilerlemenin hakkını teslim etme zorunluluğu duyuyor. Bu kaynaklardan birinden üniversite öğrencilerinin yarısının kadınlar olduğunu, çocuk evliliklerinin yasaklandığını öğrendiğimiz gibi,

kadınların siyasal yaşama aktif olarak katıldıklarını paylaşılan istatistik verilerden anlıyoruz. (Örneğin partinin aktif üyelerinin %33'ü kadın. Bunların %40'ı ise konseylerde görev alıyor.) Ayrıca kadınlar bu dönemde "erkek mesleği" olarak görülerek pek çok meslekte boy göstermeye başlamışlardır.

AEP'in kadınlara yönelik bu politikasındaki katılığı, en açık şekilde Enver Hoca dile getirmektedir: "Parti ve tüm ülke kendi ayakları üzerinde yükselmeli, çağdışı kanunları yakmalı ve partinin kadınlar ve genç kızları koruyan aziz yasalarını çiğnemeye cesaret eden herkesi ezmelidir."

Bu bakış açısıyla Kadın Birliği, 26 yaşından itibaren kadınların üye olabileceği bir dernek olarak faaliyet göstermiştir. Bölge toplantıları ya da konferanslarında seçilen delegelerin temsil ettiği her 5 yılda bir toplanan merkezi kadın konferansı üzerinden işleyişini sürdüren birliğin tüm çalışması, bölge parti komitesi ve parti MK'sı tarafından belirleniyordu. "Kadınların aile içinde güçlü olması, anne ve çocuk sağlığına özen gösterilmesi, eğitim, teknik ve kültürel alandaki her türlü gelişmeler, aile içindeki görev paylaşımı, kadının politik bakımdan bilinçlenip gelişmesi, daha etkin bir duruma gelmesi vb." Birlik'in önüne koyduğu hedeflerdi.

Antifaşist mücadeleye omuz vererek Arnavut Emek Partisi saflarında sosyalizm ideali ile savaşan kadınlar, kendi özgürlüklerinin mimarı oldular. Bugün gelinen yerde, Arnavutluk'ta kadın haklarının sosyalist rejim dönemine göre daha gerilerde olduğu kabul ediliyor. Ve "yeminli bakirelik" gibi çağdışı uygulamaları tarihin çöplüğüne gönderen sosyalizm hala güncelliğini koruyor.

* 15.yüzyıldan itibaren 12 kitap ve 1262 maddeden oluşan Leka Dukagin Kanunu. Kanunda hak ve sorumluluklar erkek cinsine aittir. 31. maddesine göre, kadın kocasını seçemez, seçilene kabul etmelidir. Evlendikten sonra kocasının egemenliğine tabi olmak zorundadır. Nişanlısını terk edemez, karara karşı çıkamaz. Miras hakkı yoktur. Çocukları üzerinde bir hakkı yoktur. Erkek işlerinde çalışmaz, silah taşıyamaz. Bu kanunda kadına verilen tek "hak", yeminli bakireliktir. Asırlar boyunca sözlü olarak kalan bu kanun Arnavut toplumunda dini öğretilerden daha üstün bir konum elde etmiştir.

Kaynaklar:

- Arnavutluk'tan gezi izlenimleri (III), Özgürlük Dünyası, Kasım 1989.

- "Sworn virgins" as enhancers of Albanian patriarchal society in contrast to emerging roles for Albanian women, Antonia Young-Larenda Twigg, Etnološka Tribina 32, Vol:39, 2009.

Ekim ayı kadın cinayetleri: 36 kadın öldürüldü

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP) Ekim ayı kadın cinayetleri raporunu açıkladı. 36 kadının Ekim ayında öldürüldüğü açıklanan raporda, kadına ve çocuğa yönelik cinsel şiddet ve istismarın devam ettiği vurgulandı.

Raporda, kaç kadının hangi nedenlerle öldürüldüğü şu ifadelerle yer aldı: "Bu ay işlenen kadın cinayetlerinin 8'i şüpheli ölüm olarak kaydedilirken, 17 kadının neden öldürüldüğü tespit edilemedi, 5'i ekonomik bahaneyle, 6'sı boşanmak istemesi, barışma isteğini reddetmesi, telefona cevap vermemesi gibi kendi hayatına dair karar almak isterken öldürüldü."

Ayrıca kadın cinayetlerinin 14'ünde failin belirlenemediği ifade edilen raporda, 8 kadının evli oldukları erkek, 6 kadının birlikte olduğu erkek tarafından katledildiği dile getirildi. Bunun yanı sıra, 4 kadının, tanıdığı veya akrabası, 2 kadının babası, 1 kadının eskiden birlikte olduğu

erkek ve 1 kadının da kardeşi tarafından öldürüldüğü belirtildi.

36 kadının 22'sinin evinde öldürüldüğü belirtilen raporda, öldürülen 29 kadının çalışma durumunun tespit edilemediği ifade edilerek "Ulaşılabilen veriyeye göre kadınların 5'i bir işyerinde çalışıyor, 2'si çalışmıyor" denildi.

Kadınların yaşam kalitesinin düşük olduğunun altı çizilen raporda, "2019 Kadın, Barış ve Güvenlik Endeksi araştırmasına göre kadınlar için yaşam kalitesinin en yüksek olduğu ülke Norveç olurken, 167 ülkeden gelen verilerin baz alındığı araştırmada Türkiye 114. sırada yer aldı" bilgileri aktarıldı.

Raporda Türkiye dışındaki ülkelere kadın cinayetlerine örnek olarak Fransa'da bu yıl 120 kadının öldürüldüğü belirtilerek, Fransa'daki kadın örgütlerinin cinayetlere tepkisi aktarıldı.

Yargı reformuyla çocuk istismarcıları-

nın korunmaya çalışılmasına raporda şu ifadelerle karşı duruldu:

"Yargı Reformu Strateji Belgesi'nin ikinci yargı paketinde 'Çocuk faille evlenmesi durumunda cezanın ertelenmesi' hükmüne yer verileceği iddia ediliyor. 18 yaşının altındaki herkes çocuktur. Bu düzenleme çocukları her türlü şiddetten korumak yerine istismar edenleri korumaktır ve meclise bu düzenlemeyi getirmek isteyenler suçludur. Kadınların mücadelesiyle geri çekilen çocuk istismarına af düzenlemesi yeniden gündeme getirilemez. Meclisin önünü dolduran kadınlar olarak yine var gücümüzle karşısında duracağız."

Çocuk istismarının Ekim ayında da devam ettiği belirtilen raporda, yaşanan istismarlar hatırlatıldı. Ekim ayında görülmeye devam eden, kadına ve çocuğa yönelik cinsel istismar, şiddet ve cinayet davaları da raporda yer buldu.

İstanbul'da kadın cinayeti

Kadına yönelik şiddet ve cinayetlerin bir yenisi 4 Kasım sabahı İstanbul'da yaşandı.

Avcılar'da Ambarlı Mahallesi Balaban Caddesi'ndeki binanın giriş katında oturan Seda Kurt adlı kadın, dini nikahlı olduğu Ercan A. tarafından sabah saatlerinde bıçaklandı.

Biri 2 yaşında iki çocuğunun gözleri önünde bıçaklanan Seda Kurt, hastaneye kaldırılmasına rağmen kurtarılamadı.

Daha önce Kurt'a şiddet uyguladığı, bir süre ayrı yaşadığı öğrenilen katil Ercan A.'nın cinayetin ardından bıçağı çaprazdaki binanın girişine atarak kaçtığı belirtildi.

Yılmadık, yılmayacağız!

Selam olsun tüm işçi-emekçi dostlarımıza, selam olsun tüm yoldaşlarımıza!

4 Ekim'de, Tekirdağ'da işçi-emekçilere ve emek savunucusu arkadaşlarımıza yapılan hukuksuz gözaltılar ve tutuklamalar beni ve bizleri yıldıramayacak.

Arkadaşlarımızın tek suçu emekçinin, işçinin daha rahat çalışma ve yaşam şartlarına kavuşması için faaliyet yürütmek ve mücadele etmektir. Onlar ücret eşitsizliğine, sağlıksız çalışma şartlarına karşı çıkmış, sosyal haklarımızı talep etmişlerdir. İşçi ve emekçilerin sorunlarına, sıkıntılarına duyarlı olmuşlardır. Arkadaşlarımız kadın cinayetlerine, tacizlere, hukuksuzluğa, adaletsizliğe sessiz kalmamış, geleceğimiz ve yarınlarımız için örgütlü bir mücadele vermişlerdir.

4 Ekim'de sabaha karşı ve sabahın ilk ışıklarıyla Çorlu, Çerkezköy ve İstanbul'da toplam 21 arkadaşımız, birçoğu ailelerinin gözü önünde hukuksuz uygulamalarla kelepçeli şekilde gözaltına alınmıştır. Ortada bir delil, bir suç unsuru olmamasına rağmen, günlerce keyfi ve hukuksuz uygulamalarla Tekirdağ Emniyet Müdürlüğünde gözaltında tutulmuşlardır. Gözaltı süreleri keyfi bir şekilde uzatılmıştır.

Gelinen süreçte birçok arkadaşımız, adli kontrol şartı ile özgürlüklerine kavuşmuşlardır. Tüm adaletsizliğe, hukuk-

suzluğa rağmen dışarıya çıkanlara sevinmiş olup, hala içeride olan arkadaşlarımızın güzel haberlerini umutla ve sabırla bekliyoruz.

Tüm hukuksuzluğa, adaletsizliğe, yıldırma politikalarına, baskılara rağmen yılmayacağız. Korkmadık korkmayacağız. Tüm baskılara rağmen örgütlü mücadelede ısrar edeceğiz. Sendikalaşmanın, işçi örgütlenmelerinin, hak aramanın, adalet istememizin suç olduğu bugünlerde tüm baskılara rağmen mücadelemizi

sürdüreceğiz. Doğru bildiklerimizden hiç şaşmadan, büyük bir sabırla çalışmalarımıza devam edeceğiz.

Krizlerin, yolsuzlukların, çıkar savaşlarının, yönetilemeyen ekonominin faturasını bizler ödemeyeceğiz. Emin olun, işçi kazanacak, emek kazanacak, bu düzen böyle gitmeyecek. Bize sabredin dediler sabretmeyeceğiz, susun dediler susmayacağız. Boyun eğin, diz çökün dediler, eğilmeyeceğiz, diz çökmeyeceğiz. Korkutacaklar, korkmayacağız!

Bu süreçte birçok sendikanın işçilerden yana değil de patronlar için çalıştığını düşünürsek, arkadaşlarımızın gözaltı ve tutukluluk süreleri içinde maddi-manevi desteklerini esirgemedikleri, arkadaşlarımızın yanlarında oldukları için DEVRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI'na ve tüm yoldaşlarımıza teşekkür ederim.

İşçiyiz, emekçiyiz, haklıyız! Yaşasın işçi ve emekçilerin kardeşliği!

Selam olsun tüm YOLDAŞLARIMIZA...

TRAKYA'DAN BİR TEKSTİL İŞÇİSİ

Emperyalist-kapitalizmin halklara yönelik baskı, sömürü ve savaş politikalarını azgınca uyguladığı günümüz dünyasında, bu politikaların sınıfsal mantığını kavramak can alıcı bir önem arz ediyor.

Kapitalizmin emperyalist aşamaya yükselişini sermayenin hareket dinamiklerinden örnekli açıklamalarla ortaya koyan Lenin, "Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı eserinde, halkları boyunduruğu altına alan emperyalizmin sınıfsal tahlilini gözler önüne seriyor. Eser, emperyalist politikalara bir yorum ve müdahale ihtiyacı duyan biz işçi-emekçilere ve gençliğe bir rehber olmasıyla güncelliğini koruyor.

Ünlü eserinde Lenin, sanayi devrimi sonrasında kapitalizmin ulaştığı sermaye yoğunlaşmasının, birbirinden farklı yüksek sermayeli şirketlerin serbest rekabet halinden birleşmeye (tekelleşmeye) yönelimini örneklerle anlatır ve bu tekellerin uluslararası banka sermayele-

Bir başucu kitabı: Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması

ri ile birleşerek mali-sermayeyi ya da bir diğer adıyla mali-oligarşiyi yarattığına dikkat çeker.

Lenin, banka sermayesi ile birleşmesinin bir sonucu olarak, uluslararası ölçüde küçük ve orta çaplı şirketleri kendine bağımlı kılan mali-sermayenin ulaştığı bu muazzam büyümenin, dünya halklarına bela olmak pahasına ancak yeni kaynak arayışları ve yeni savaşlarla mümkün olduğunun altını çizer. Kapitalizmin ulaştığı bu aşama ile artık emperyalist karakterinin açığa çıktığına vurgu yapar.

Eserde, mali-sermaye elinde yoğunlaşan ve irili-ufaklı patronları kendine bağlayan ilişkiler ağının kapitalist temsilcilerinin bu somut gerçek karşısında

emperyalizme övgüler dizmesine ve bu tutumun burjuva reformist ve şovenist politikalarla işçi sınıfı içerisinde yer bulmasına da değinilir.

Günümüz emperyalist nüfuz mücadelelerinin kızıştığı Ortadoğu'da, Türkiye'nin de aktif rol aldığı emperyalist işgal politikaları hüküm sürüyor. Kürt ve Arap halklarının canları pahasına girilen bu politikalar, kapitalizmin dünya halklarına sömürü ve zulmü reva gören emperyalist kimliğine sınıfsal açıdan bakma zorunluluğunu bize bir kez daha gösteriyor.

Emperyalist politikaların çöktüğü ve her gün yeniden revize edildiği dünya tablosunda, harabeye çevrilen Suriye'de veya Azerbaycan, Irak, Lübnan

ve Şili gibi birçok ülkede gerçekleşen sosyal çalkantıların gölgesinde yeni ve kirlili politikalar üretilmeye çalışıldığına hepimiz şahit oluyoruz. Bu politikalarla karşı karşıya kalan işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu ne dinsel-mezhepsel-etnik kimlik siyasetiyle ne de burjuva siyasal düzenin göstermelik reform paketleriyle mümkündür.

Çürüyerek emekçilerin sırtında kirlili bir kambura dönüşen ve halkları birbirine boğazlatan emperyalizme karşı mücadele ancak onu doğru anlamak ile mümkündür. Kendi sefil yaşamları için milyonlarca işçinin ve emekçi halkın başına musallat olan emperyalizme karşı doğru bir perspektifle mücadele edebilmek için, Lenin'in emperyalizmi etraflica çözümlediği, "Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" eserini başucunda bulundurmak ve döne döne incelemek, her devrimci için temel bir sorumluluktur.

KOCAELİ'DEN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Vallahi sevabına

Suriye’de yaşanan olaylardan sonra birçok insan Avrupa’ya sığınmıştı. Bunlardan birkaçı Türkiye’ye de gelmişti. Hayırseverlik ve din kardeşliği ile yanıp tutuşan Türk patronlar yüzlerce Suriyeli çocuğa yardım etmişti (!)

Üzerlerinde ipek gömlek, boyunlarında ütülü kravat ve altlarında terzinin özenle diktiği kumaş pantolonla jilet gibi giyinmiş atölye sahibi üç arkadaş bir kafede oturmuş kahvelerini yudumluyordu. Lakin buna rağmen sadece yağlı suratları ve birbiriyle yarışır cinsten büyüklükteki göbekleriyle uzaktan geçenlerin dikkatini çekebilirlerdi. Diyebilirler ki Fatih’in toplarının sergisi açılmış, toplar halka sergileniyor.

Bu şekilde tanıdığımız üç arkadaş, yoğun iş temposundan arda kalan zamanlarda buluşup sohbet ederlerdi. Çok çalıştıklarını düşündükleri bu üçlüden birisinin tekstil atölyesi, birisinin ayakkabı atölyesi ve diğerinin mobilya atölyesi vardı. Yine böyle bir buluşmada aralarında şu sohbet geçiyordu:

Mobilyacı – Demek siz de aynı sebepten işe aldınız?

Ayakkabıcı – Yaa! Öyle dostum. Almazsak bize yakışmazdı.

Tekstilci – Aynen aynen. Belki bilirsiniz Ertuğrul Bey’i. Kendisi pek hayırsever ve dini bütün insandır. Tabii sizin kadar olmasa da... Kendisi atölyesine birkaç tane Suriyeli çocuk almış. Ellerine ekmek

vermiş. Hem de çocuklara iş öğretiyor. Hal böyleyken biz de aynı yardımı yapalım dedik. Bundan büyük sevap mı olur?

Ayakkabıcı – Sen ne diyorsun yav! Namaz kılma, oruç tutma ama onlara iş ver. Ahret vaktinde ağırlığının beş katı sevabı var.

Tekstilci – Tabii tabii. Böyle müşkül duruma düşmüş insanlara el uzatmak din iman borcudur. Ayrıca çok da iyi çalışıyorlar. Hem onlara fayda hem de bize fayda. Tabii yine de en önemlisi sevap.

Mobilyacı – Vallahi ben de çok duymuştum. Sizin anlattıklarınızı da dinleyince garanti etmiş oldum. Bir yerde yardım etmek, düşmüşü kaldırmak varsa ben hemen orada olurum arkadaş. Yatırım yapmak gerek. Yani ahrete yatırım yapmak tabii.

Ayakkabıcı – Vallahi Müslüman’ın Müslüman’dan başka dostu yoktur. Atölyede gözüme kestirdiğim iki işçinin yerine iki Suriyeli çocuk alıp biraz daha yardımım dokunsun istiyorum.

Tekstilci – Yahu gözüne kestirmeyi mestirmeyi boş geç. Aslında hepsini çıkarıp Suriyeli çocukları alacaksın. Bizim işçilere 1400 lira veriyorsun, yetmiyor diyor. Suriyeli evlatlarımıza, kardeşlerimize yarısını verdiğinde yüzünde güller açıyor. Ben az para verme peşinde değilim. Vallahi sevabına. Ama bu dünyada ne kadar çok insanın yüzünü güldürürsen o kadar çok yüzün güler.

Mobilyacı – Vallahi doğru söylüyor-

sun. Benim de niyetim o yönde. On üç on dört saat çalıştırsan da hiç ses etmez dediler. Neden? Çünkü değer biliyorlar birader. Ben de işi komple değer bilene vermek istiyorum.

Ayakkabıcı – Bak ben bu yönlü hiç düşünmemiştim. Hepsini çıkarıp yerlerine Suriyeli çocukları almak daha iyi fikirmiş. Yani sevabı bol olur manasında.

Tekstilci – Eee... Sen ne zaman alacaksın?

Mobilyacı – Ayarladığım bir genç var. O, bugün akşamüstü üç tane getirecekti. Onun bildiği bir mahalle varmış, hep Suriyeliymiş. Bu genç de pek hayırsever, mümin bir gençtir. İsterseniz sizin diğerleri için de ona danışalım.

Ayakkabıcı – Bence farklı farklı yerlerden alalım. Tanış oldukları zaman atölyede birlik olurlar. Bu bizim işimize gelmez. Yani sevabımız düşer anlamında diyorum.

Tekstilci – Kesinlikle sana katılıyorum. Ben farklı mahalleler biliyorum. İsterseniz üçümüz gidip bakalım, içlerinden seçelim. Yeni yeni Suriyeliler de gelecektir. Belki daha çok çalışanını buluruz. Yani daha çok yardım edebileceğimiz insanlar buluruz anlamında dedim.

Mobilyacı – O zaman elimizi çabuk tutalım da bir an önce gidelim. Ben daha yolun başındayım. Bir an önce sevaba girmek istiyorum.

KEMAL KAÇAMAK

Valfsan’da direniş sürüyor

11 Ekim’de işten çıkarılan ve 24 Ekim’de Tuzla Serbest Bölge önünde bekleyişe geçen Valfsan işçileri nöbetlerini sürdürüyor. Dışarıda 10 işçinin bekleyişi devam ederken fabrika içinde de baskı ve mobbing artmış durumda. Öyle ki kapıda bekleyen arkadaşlarına selam veren işçiler insan kaynaklarına çağrılarak sorguya çekiliyor, işten atmayla tehdit ediliyor.

Baskı sadece çalışan işçilere yönelik değil, dışarıda bekleyişte olan işçilere de uygulanıyor. Bekleyişteki işçilerin oturmak için kullandıkları kasalara ve ısınmak için buldukları tahta parçalarına Serbest Bölge güvenlikleri tarafından el konuldu.

Süreç ilerlerken Birleşik Metal-İş ise suskunluğunu koruyor. İşçilerin verdiği bilgilere göre 5 Kasım günü fabrikaya gelen Birleşik Metal-İş İstanbul Şubesi yöneticileri dışarıda süren bekleyişe destek vermediklerini açıkladı. Bunu üzerine işten atılan Valfsan işçileri 6 Kasım’da hem direniş üzerinde artan baskıları konuşmak hem de direnişin seyrine ilişkin bir yön belirlemek amacıyla şube yöneticileri ile görüşmeye gitti. Sendika şubesinde yaptıkları açıklamada “Sendika başkanlarıyla bir diyalog masasının oluşması, sıkıntıların giderilmesi adına bir görüşme gerçekleştirdik” diyen işçiler, içeriden işçi atılmasının engellenmesi, demokratik bir şekilde temsilcilik seçimlerine gidilmesi, atılan işçilerin geri dönmesi şeklindeki taleplerini tekrar sıraladı.

Maltepe Belediyesi’nde direniş sona erdi

İstanbul Maltepe Belediyesi’nde atılan işçilerin işe geri alınması ve toplu iş sözleşmesi (TİS) maddelerinin uygulanması talebiyle devam eden direniş sona erdi.

Maltepe Aydınevler şantiyesinde devam eden direnişte, Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 2 Nolu Şube ile belediye arasında yapılan görüşmelerde anlaşmaya varıldı. Direnişlerini sona erdiren işçiler 2 Kasım’da işbaşı yaptı.

Yoksulluk, işsizlik, zamlar, vergiler, yolsuzluklar...

**Kapitalizmin yol açtığı
yıkıma karşı
emekçiler ayakta!**

**Enternasyonal'le
kurtulur insanlık!**

